

Kenneth E. Hagin

VEDENÍ DUCHEM BOŽÍM

Přeloženo z anglického originálu

"How You Can Be Led By The Spirit of God" / Czech

Pro překlad bylo použito amerického vydání How You Can Be Led By The Spirit Of God Seventh printing 1986 ISBN 0-89276-500-3

Copyright © 1978 RHEMA Bible Church AKA Kenneth Hagin Ministries, Inc. Tulsa, Oklahoma 74 150, USA

Překlad Milan Koldinský

Odpovědný redaktor RNDr. Pavel Ferst

Obálka byla převzata z amerického vydání

Copyright © 1991 LOGOS h.z.

U Pekařky 1, 180 00 Praha 8, ČSFR

1. vydání 1991

Biblické citáty bez označení jsou uvedeny podle ekumenického překladu (vydání z roku 1985), odkazy označené K podle překladu kralického.

ISBN 80-85335-02-7

Předmluva

Nedávno se mnou Bůh mluvil o něčem, co jsem zanedbal. Před dvaceti lety, v únoru 1959 v El Pasu v Texasu, se mi Pán zjevil ve vidění. Přišel do mého pokoje v 18:30 odpoledne, posadil se do křesla vedle mé postele a hodinu a půl se mnou hovořil. V této knize o tom povím více, ale na počátku chci něco zdůraznit.

Mluvil se mnou o službě proroka (Ef 4,11.12). Řekl: „Nedal jsem prorokům úkol vést novozákonní církev.“ Moje slovo říká: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“ Budeš-li mi naslouchat, budu tě vyučovat o tom, jak se nechat vést mým Duchem. Chci, abys tomu později vyučoval můj lid.“

Stydím se, že jsem celých dvacet let toto téma vyučoval tak málo. Příležitostně jsem se ho dotkl, ale do hloubky jsem ho nevyučoval.

Tedy nedávno mi to Pán znovu připomněl, a já začínám o tomto tématu vyučovat více. Výsledkem je i kniha, kterou právě čtete.

Světlo od Hospodina

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“

Římanům 8,14

„Duch Boží svědčí spolu s naším duchem, že jsme Boží děti.“

Římanům 8,16

„Lidský duch je světlo od Hospodina; to propátrá všechny nejnitrnější útroby.“

Příslaví 20,27

Boží děti mohou očekávat, že je Duch Boží povede. Jiný překlad Příslaví 20,27 zní: „Duch člověka je *lampa* Hospodinova.“ Kdyby byl tento verš napsán dnes, mohl by znít třeba takto: „Duch člověka je žárovka Hospodinova.“ Znamená: „*Bůh nás osvítí -povede nás -prostřednictvím našeho ducha.*“ Často však hledáme vedení jiným způsobem, než je ten, o kterém mluví Bůh, a potom se dostáváme do problémů. Někdy se snažíme poznat, k čemu nás Bůh vede, podle toho, co nám říkají fyzické smysly. Ale Bůh nikde neříká, že nás povede skrze naše fyzické smysly. Příliš často přistupujeme k věcem z duševního hlediska a snažíme se je „vymyslet“. Ale Bible nikde neříká, že nás Bůh povede skrze náš intelekt. Bible neříká: „Tělo člověka je světlo od Hospodina“, ani „mysl člověka je světlo od Hospodina.“ Říká: „Duch člověka je světlo od Hospodina.“

Bůh nás povede, osvítí nás, prostřednictvím našeho ducha. Dříve než porozumíme tomu, jak nás Bůh skrze našeho ducha vede, potřebujeme pochopit podstatu člověka. Potřebujeme pochopit to, že člověk je duch, má duši a žije v těle.

Člověk: věčný duch

„I řekl Bůh: .Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. . . ' Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím."

Genesis 1,26.27

Člověk je duchovní bytost. Je_ stvořen podle Boží podoby. Ježíš řekl, že Bůh je Duch "(Ján 4,24). Člověk tedy nutně musí být duch. Člověk je duch, má duši a žije ve fyzickém těle (Té 5,23).

Když je hmotné tělo člověka mrtvé a je v hrobě, duch žije dále. Tato část člověka je věčná. Duch nemůže zemřít a člověk je duch. V následujícím verši Pavel mluví o tělesné smrti.

... táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás.

Filipským 1,23.24

Pavel bude žít. Ať už v těle nebo mimo tělo, v obou případech bude žít. Zůstane-li - bude-li žít v těle - může vyučovat křesťany ve Filipech a být pro ně požehnáním. To je pro ně potřebnější. Pro Pavla samotného by však bylo mnohem lepší odejít a být s Kristem. Pavel v podstatě říká: „Bud' budu žít v těle, nebo odejdu a budu s Kristem."

Kdo odejde?

"Já" odejdu. Pavel nemluvil o svém těle. Jeho tělo nemělo odejít. Pavel mluvil o vnitřním člověku, o duchovním člověku, který žije v těle.

Lidé se někdy ptají: „Poznáme se navzájem v nebi?"

Vždy se jich zeptám: „Poznáte se navzájem tady dole?" Víš, jste to vy, kdo tam bude. Jestliže vy se navzájem poznáte tady dole, vy se poznáte i tam. Vy jste tady a vy budete i v nebi.

Pavel říká: „Odejít a být s Kristem je *mnohem lepší.*" To se mi líbí. Kdyby řekl, že je to lepší, už to by bylo dobré. Ale on řekl: „Je *to mnohem lepší.*"

Některé falešné kulty učí, že člověk, když zemře, je mrtvý jako pes. Ne, není. Člověk je více než tělo. Je duch, má duši a žije v těle. Jiné říkají, že když člověk

zemře, jeho duše spí. To Bible neučí. Některé říkají, že duch odchází, ale vrací se zpět jako kráva, pes nebo něco jiného. Reinkarnace je nebiblická. Zůstaň v Božím slovu a ono vyřeší všechny tvé nejasnosti v této oblasti. Pavel řekl: „Odejít a být s Pánem je mnohem lepší.”

Pavel ve všech církvích kázal stejnou pravdu a vyučoval stejná fakta. V následujícím verši jinými slovy vyučuje tutéž požehnanou pravdu církev v Korintu:

... ačkoli náš vnější člověk hyne, vnitřní člověk je den ze dne obnovován.

(2. Korintským 4,16 (překlad z angl.)

Existuje *vnitřní* člověk a existuje také *vnější* člověk.

Vnější člověk není tvé skutečné já. Vnější člověk je pouze domem, ve kterém žiješ. Tvé skutečné já je vnitřní člověk. Vnitřní člověk nikdy nezestárne, den ze dne se obnovuje. Je to člověk - duch.

Co je tvůj duch? Připomeňme si text, kterým jsme začínali. Římanům 8,14: „*Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.*” Verš 16 nám trochu objasňuje způsob, jakým nás Duch Boží vede. „*Duch Boli svědčí spolu s naším duchem, že jsme Boli děti.*” Jinými slovy: Duch Boží svědčí spolu s duchem člověka. Přísloví 20,27 říká: „*Lidský duch je světlo od Hospodina. . .*” Protože podle těchto slov Písma nás Bůh vede skrze našeho ducha, musíme zjistit, co náš duch je.

Ježíš řekl Nikodémovi: „*Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boli království.*” (Jan 3,3)

Nikodém byl přirozený člověk, a také myslet mohl pouze přirozeně. Proto řekl: „*Jak se mule člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.*” (v. 4)

Ježíš nemluvil o tělesném narození. Řekl: „*Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.*” (v. 6) Mluvil o duchovním narození.

Tou částí člověka, která se rodí znovu, je jeho duch. Jeho duch přijímá *věčný život* - život Boží, Boží přirozenost. Je to lidský duch, který je v Kristu učiněn novým stvořením.

Pavel ho nazývá „*vnitřní člověk*”, Petr „*skrytý srdce člověk*”.

Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.

1. Petrova 3,4 K

Když Bible mluví o srdci, mluví o duchu. To je ten skutečný člověk. Přijmete-li to, pomůže vám to ve víře. Kdekoli je v Novém zákoně použito slovo *srdce*, nahraďte ho slovem *duch* a získáte jasnější obraz toho, o čem se mluví. Je to duch člověka, který je znovuzrozen.

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové.

2. Korintským 5,17

Tento verš mluví o vnitřním člověku. Nemůže mluvit o vnějším člověku. Když se znovuzrodíte a stanete se novým stvořením, nedostanete nové tělo. Vnější člověk je přesně takový, jaký byl. Jestli jsi byl plešatý před znovuzrozením, budeš plešatý i potom. Měl-li jsi před znovuzrozením hnědé oči, budou hnědé i po něm. Vnější člověk se nemění. S vnějším člověkem Bůh nic nedělá. (S vnějším člověkem musíš jednat sám. Zjistíš z Bible, co Bůh chce, abys s vnějším člověkem udělal, a uděláš to.) Bůh jedná s vnitřním člověkem. Bůh činí vnitřního člověka novým člověkem v Kristu -novým tvorem - novým stvořením.

Uvědomuj si ducha

„Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“

1. Tesalonickým 5,23

Pavel začíná v nitru, tou nejvnitřnější částí člověka, srdcem bytosti, jímž je její duch, a končí u vnějšího. Většina lidí však tento verš cituje chybně. Říkají: tělo, duše a duch. Proč staví tělo na první místo? Protože tělo vnímají více než ducha. Přirozené věci pro ně mají větší význam než věci duchovní. Proto dávají hmotným věcem první místo.

Někdy vnímáme více intelekt, protože žijeme spíše v intelektuální oblasti.

Ale člověk je duchovní bytost. Potřebujeme si uvědomovat ducha. Čím více si budeme ducha uvědomovat, tím reálnější se pro nás duchovní věci stanou.

Víme-li, že Boží Duch nás vede skrze našeho ducha, potom, máme-li být Duchem Božím vedeni, se musíme stát na svého ducha vnímavější, jinak můžeme na vedení Duchem rovnou zapomenout.

Dejte ducha na první místo. Buďte si ducha více vědomi. Uvědomujte si více vnitřního člověka. Uvědomte si, že jste duchovní bytost. Uvědomte si, že v novém narození vás Bůh učinil novým stvořením v Ježíši Kristu. To vám pomůže *duchovně* růst.

Když jsem před mnoha lety začal takto proměňovat své myšlení, sám sobě jsem nahlas říkal: „*Jsem duchovní bytost, mám duši a žiji v těle.*“ A to mi pomohlo uvědomovat si více ducha. Pomohlo to mé víře, protože víra je věcí ducha - věcí srdce.

Rozdíl mezi duchem a duší

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha...”

Židům 4,12

Duch a duše nejsou totéž.

Již dříve, na počátku padesátých let, jsem začal toto téma intenzívně studovat. Opatřil jsem si knížky z předních biblických škol a seminářů, letničních i denominačních, abych zjistil, co učí o člověku. Žádná z nich mne neuspokojila, protože jejich učení nebylo založeno na Písmu. Byly Písmem podloženy jen částečně. Vypτάval jsem se na to předních znalců Písma a Božích služebníků z celé země. Kdybych je teď jmenoval, zjistíte, že některé z nich znáte. Dokonce jsem slyšel, jak se kdosi ptal jednoho z nejznámějších Božích služebníků současnosti: „Jaký je rozdíl mezi duchem a duší?” Vypadal překvapeně a řekl: „Myslel jsem, že je to totéž.” Stejnou odpověď jsem dostal od většiny Božích služebníků, kterým jsem tuto otázku položil.

Jak by však mohli být totéž? Pavel v Duchu Božím řekl, že mohou být od sebe odděleni Božím slovem. Můžeme-li je od sebe oddělit, potom nemohou být totéž.

Avšak ducha a duši může rozdělit pouze Boží slovo.

Protože jsme Boží slovo nezkoumali dostatečně do hloubky, nebyli jsme schopni je od sebe rozlišit. Před lety zachvátila *západní* část Spojených států „zlatá horečka”. Lidé se hnali na západ, chtěli rychle zbohatnout. Většina narýžovala trochu zlata ze zlatonosných potoků. Někteří našli několik zlatých valounů na povrchu země. Ale pokud někdo chtěl opravdu zbohatnout, musel hluboko kopat. Můžete rychle, povrchně pročíst Bibli a narýžovat tu a tam trochu zlata, a dokonce příležitostně i nalézt nějaký valoun. Ale pokud chcete opravdu zbohatnout, musíte kopat do hlubin Božího slova.

Patnáct let jsem pečlivě po nocích studoval. Jestli mě něco opravdu zajímalo, tak to byl rozdíl mezi duchem a duší. Nakonec jsem použil vylučovací metodu. Napsal jsem si to asi takto: *Tělo mi umožňuje kontakt s hmotným světem. O tom není spor. Můj duch obstarává kontakt s duchovním světem. Potom již zbývá*

pouze jedna část mé bytosti, která umožňuje kontakt s nějakou další oblastí. Věděl jsem, že to musí být moje duše, skrze niž mám kontakt s oblastí intelektu. Napsal jsem tedy: *Duše mi umožňuje spojení s oblastí intelektu*. Pomohl mi tento verš:

Nebo modlím-liť se jazykem, duch můj se modlí, ale mysl má bez užitku jest.

1. Korintským 14,14 K

Rozšířený překlad (Amplified Bible) zní: „Modlím-li se v neznámém jazyku, můj duch se ve mně modlí skrze Ducha svatého, ale moje mysl nenese užitek.”

Náš rozum, náš přirozený způsob myšlení, je součástí naší duše.

Všimněte si, co Pavel řekl: „Můj duch se modlí, ale moje duše je bez užitku.” Neřekl: „Když se modlím v neznámém,

jazyku, modlí se moje duše.” Neřekl: „Když se modlím v jazycích, modlím se rozumem - myslí.” Řekl vlastně: „Moje modlitba v jazycích nevychází z duše. Modlím se z ducha, ze srdce, ze své nejvnitřnější bytosti.” Pamatujete si, co řekl Ježíš?

V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.” To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.

Jan 7,37-39

Ježíš řekl, že jako důsledek přijetí Ducha svatého poplynou z našeho břicha proudy živé vody. Jiný překlad zní: „z naší nejvnitřnější bytosti.”

Šestiletá dcera jednoho pastora plného evangelia prožila jednou v noci spolu s dalšími dětmi probuzení. Některé děti byly naplněny Duchem svatým a začaly mluvit novými jazyky. Tato šestiletá dívka vyběhla za svoji maminkou, držela se za břicho a volala: „Mami, mami, ono to vychází přímo z mého břicha.”

To, co řekla, bylo biblické. Mluvila jazyky z břicha - ze svého ducha - ze své nejvnitřnější bytosti. Odtud jazyky přicházejí - Duch svatý přebývá ve tvém duchu, dává tvému duchu, co máš říkat, a ty to vyslovuješ.

Nyní promysleme tato místa z Písma v souvislostech. „*Lidský duch je světlo od Hospodina, to propátrá všechny NEJVNITRNĚJŠÍ ÚTROBY.*”

Kdykoli mě Duch svatý vedl, jeho hlas vycházel z mého ducha, a většinou tehdy, když jsem se modlil v nových jazycích. Chápete proč? Když se modlíte v jazycích, váš duch je aktivní.

Jedním z důvodů, proč církev jako celek tolik selhává, je to, že se modlí pouze jedním druhem modlitby - modlitbou s porozuměním, modlitbou intelektu. Snaží se bojovat duchovní boje duševními schopnostmi.

Dlouhé roky jsem se učil. Naučil jsem se podívat se v každé životní krizi do svého ducha. Naučil jsem se modlit v nových jazycích. Když se modlím v nových jazycích, z mého nitra přichází vedení. Je to proto, že můj duch je aktivní, moje tělo a mysl (duše) jsou pasivní a Bůh mě vede skrze mého ducha.

Někdy dostanu výklad modlitby v jazycích a skrze výklad přijmu světlo a vedení (1 K 14,13). Ale většinou je to jinak. Většinou, když se modlím v jazycích, vnímám, že odněkud zdola, zevnitř ve mně něco povstává a *začíná* to nabírat tvar a formu. Neumím rozumem vysvětlit, jak to poznám, protože moje porozumění s tím nemá nic společného. Ale ve svém nitru vím, co mám dělat.

Následuji to. Naslouchám svému duchu, protože lidský duch je světlo od Hospodina.

Spasení duše

„...v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše.“

Jakub 1,21

Je to duch člověka, který se rodí znovu. Tato část člověka dostává *věčný život* - Boží přirozenost a Boží život. Je to duch člověka, který se stává novým stvořením v Ježíši Kristu. Duše rozhodně není onou nejvnitřnější bytostí. Duše není znovuzrozena. Spasení duše je proces.

Dříve než jsem byl naplněn Duchem svatým, byl jsem tehdy kazatelem ve své denominaci, mě verš z Jakuba 1,21 rozčiloval. Tehdy jsem nevěděl to, co vím teď. Duch a duše pro mě znamenali totéž, zaměňoval jsem ducha za duši a naopak. Nerozlišoval jsem je tak, jako to dělá Bible. Ale neměl jsem dost moudrosti, abych tento verš odložil a počkal, až dozrají a jeho významu porozumím.

Jakubova epištola nebyla napsána hříšníkům. Jakub nepsal světu, ale církvi. Víme to z páté kapitoly, kde je psáno: *„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve.* Jinými slovy: Je-li v církvi někdo nemocen, ať zavolá starší církve. Vrátime se také zpět do první kapitoly a začneme u verše 18.

Vydávejte svá těla

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste svá těla přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba.“

Římanům 12,1

Vnitřní člověk, nikoli vnější, se stává novým stvořením v Ježíši Kristu. Máme totéž tělo, které jsme měli před tím, než jsme se stali novým stvořením. Musíme se naučit dovolit novému člověku v našem nitru vládnout. Skrze nového člověka ovládáme svoji hříšnou přirozenost a používáme své tělo.

Podívejme se znovu do 2. Korintským 5,17: *„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové.“* Jiný překlad zní: *„Je-li člověk v Kristu, má nové já...“*

Někdy slyšíme lidi v církvi mluvit o „umírání svému já“. Nic takového v Bibli není. Nepotřebujeme zemřít svému já, když jsme se stali novým já. Bible mluví o tom, že potřebujeme ukřižovat hříšnou přirozenost.

Bůh neukřižuje tvé tělo za tebe. To musíš udělat ty sám. Pavel napsal církvi: *„Vybízím vás, bratří, pro milosrdenství Boží, abyste svá těla přinášeli...“*

Kdo přináší své tělo?

Ty.

Kdo je to ty?

Je to znovuzrozený vnitřní člověk, který se stal novým stvořením.

Ty máš něco udělat se svým tělem. Pokud s ním něco neuděláš ty, nestane se s ním nic.

Podmaňuji své tělo a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.

1. Korintským 9,27 K

Pavel tu mluví o skutečnosti, že *on sám* něco dělá se svým tělem. *Já* podmaňuji své tělo. *Já* ho podrobuji v službu."

Kdo je to Já?

To je skutečný člověk, skutečný Pavel, vnitřní člověk, který se stal novým stvořením v Ježíši Kristu a je naplněn Duchem svatým, „*Já* něco dělám se svým tělem. *Já* ho podmaňuji. *Já* ho podrobuji v službu.“

Komu podmaňuje svoje tělo?

Vnitřnímu člověku. Pavel svému tělu nedovolil ovládat vnitřního člověka, ale postaral se o to, aby vnitřní člověk vládl nad vnějším člověkem.

Něčeho si všimněte. Je tu velký apoštol, svatý Boží muž, který napsal polovinu Nového zákona, muž, který je duchovní obr - a přece je zjevné, že jeho tělo chtělo dělat špatné věci. Kdyby tomu tak nebylo, nemusel by své tělo podmaňovat. Nemusel by ho podrobovat v službu.

Skutečnost, že tvoje tělo chce jednat nesprávně, neznamená, že nejsi spasen nebo že nejsi naplněn Duchem svatým. (Kdyby tomu tak bylo, potom by nebyl spasen ani Pavel.)

Dokud budeš na zemi, budeš muset zápasit se svým tělem, se svou starou přirozeností.

Jeden muž mi řekl: „Bratře Hagine, modlete se za mě, prosím.“ „Za co?“ Zeptal jsem se. „Rád bych věděl, za co se mám modlit.“ Podíval se na mě vážně, se slzami v očích: „Modlete se za mě, prosím, abych už nikdy neměl potíže s ďáblem.“

Řekl jsem: „Mám se modlit, abyste zemřel?“

„Ne, ne, nechci zemřít.“

Řekl jsem mu: „Jediný způsob, jak už nemít s ďáblem problémy, je odejít odsud a jít do nebe.“

Dokud budeš v tomto životě, budeš mít problémy s ďáblem. Dokud budeš v těle, budeš mít problémy s tělem. Ale, díky Bohu, Písmo ti dává schopnosti, prostředky a autoritu k tomu, abys mohl s ďáblem i s tělem zatočit.

Pavel nedovolil svému tělu, aby ho ovládalo. Vnitřní člověk, který byl znovuzrozen a naplněn Duchem svatým, vládl nad vnějším člověkem.

To můžeš udělat i ty. Chci, abys viděl, že to musíš udělat *ty*. Pavel neřekl, že to za tebe udělá Bůh. Neřekl, že *io* za tebe udělá Duch svatý. Řekl: „*Vy* vydávejte svá těla. *Vy* se nepřipodobňujte tomuto věku. *Vy* se proměňujte obnovou své mysli.“ *Ty* vydávej své tělo. *Ty* to dělej. *Ty* obnovuj svoji mysl Božím slovem. *Ty* to dělej.

Boží život a Boží přirozenost je v tobě, Dovol tomu vnitřnímu člověku vládnout. Naslouchej mu. Lidský duch je světlem od Hospodina. Právě skrze tvého ducha tě Bůh povede.

Způsob číslo jedna: Vnitřní svědectví

„Tak Boží Duch svědčí spolu s naším duchem.

Římanům 8,16

Zjistíme, že vedení skrze vnitřní svědectví je způsob číslo jedna, nejdůležitější způsob, kterým Bůh vede všechny svoje děti.

Jak jsem slíbil v předmluvě této knížky, vrátím se zpět k tomu, co mi Ježíš řekl v únoru 1959 v El Pasu v Texasu. Bylo to v 18:30 večer. Seděl jsem na posteli a studoval. Měl jsem otevřené oči. (Existují tři druhy vidění. Nejvyšší typ je otevřené vidění. V otevřeném vidění nejsou tělesné smysly člověka vyřazeny. Jeho tělesné oči nejsou zavřeny. Všechny jeho přirozené schopnosti normálně fungují, přesto vidí do duchovní oblasti.)

Slyšel jsem kroky. Dveře mého pokoje byly asi třicet centimetrů pootevřené. Podíval jsem se, kdo přichází. Očekával jsem nějakou fyzickou osobu. Když jsem však vzhlédl, abych viděl, kdo to je, uviděl jsem Ježíše. Cítil jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě. Po celém těle mi naskočila husí kůže.

Viděl jsem Ho. Měl bílý šat, na nohou římské sandály. (Ježíš se mi zjevil osmkrát. Ve všech ostatních případech byl bos. Tentokrát měl sandály, proto jsem Ho slyšel přicházet.) Měřil asi 180 cm a vážil okolo osmdesáti kilo.

Vešel a přivřel za sebou dveře. Obešel moji postel. Napjatě jsem Ho sledoval. Vzal si křeslo a přistrčil ho k posteli. Potom se posadil, zkřížil ruce a začal se mnou hovořit: „Předevčírem večer jsem ti v autě skrze svého Ducha řekl..." Auto bylo plně obsazeno. Já, moje manželka a ostatní jsme jeli asi dva bloky od místa, kde se nyní Ježíš posadil u mojí postele. Slyšel jsem, jak ke mně Duch svatý promluvil. Myslel jsem si, že to v autě slyšeli všichni. Zeptal jsem se: „Slyšeli jste to všichni?" Odpověděli: „Ne, nic jsme neslyšeli." Proroci ve Starém zákoně říkali: „A přišlo ke mně slovo Hospodinovo, řka..." Napadlo vás někdy, jak vlastně přišlo? Nemohlo být doopravdy slyšitelné. Kdyby bylo slyšitelné, každý, kdo byl přítomen, by ho slyšel a prorok by jim nemusel oznamovat, co Duch řekl. Slovo Boží přišlo do prorokova ducha z Ducha Božího. Přichází tak reálně, že v tom okamžiku se zdá slyšitelné. Pro mne bylo tak skutečné, že jsem si myslel, že to museli slyšet také všichni, kdo byli se

mnou v autě.

Když se Ježíš posadil u mé postele, řekl: „Předevčírem večer jsem s tebou v autě o něčem mluvil. Řekl jsem ti skrze svého Ducha, že později s tebou o tom budu mluvit podrobněji. A dnes jsem kvůli tomu přišel...”

Týkalo se to služby proroka. Posadil se v křesle a asi hodinu a půl se mnou mluvil. A já jsem mluvil s Ním. Kladl jsem Mu otázky týkající se toho, o čem mluvil, a On na ně odpovídal. Nebudu mluvit o všem, co mi o službě proroka řekl, to je jiné vyučování. Dotknu se toho jen okrajově.

Řekl mi: „Starozákonní prorok je v jednom aspektu velmi podobný proroku novozákonnímu. Byl nazýván vidoucí, protože viděl a dovídal se věci nadpřirozeným způsobem. Novozákonní prorok také vidí a poznává věci nadpřirozeně. Ale novozákonní prorok nemá stejné postavení, jaké měl prorok starozákonní. Nedal jsem církvi proroky proto, aby ji vedli. V novozákonní době není třeba hledat vedení skrze proroka. Můžeme vedení skrze proroka přijmout, ale neměli bychom ho vyhledávat. Dělat to by bylo nebiblické. Novozákonní prorok v této oblasti slouží tak, že pouze potvrzuje to, co již lidé máji ve svém duchu.”

„Ve starozákonní době byli Duchem svatým pomazáni pouze kněz, prorok a král k tomu, aby mohli stát ve svém úřadu. Ostatní lidé - laici - ne. Duch nebyl na nich ani v nich. Proto ve starozákonní době hledali ostatní lidé Boží vůli skrze proroka, protože ten Ducha měl.”

V novozákonní době, díky Bohu, nejenže je Duch Boží na nás, je také v nás!

Ježíš mi řekl: „V Nové smlouvě není řečeno: ‚Ti, kteří jsou vedeni proroky, jsou synové Boží.‘ Nová smlouva říká: „Ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží.”“

Potom mi řekl: „Způsob číslo jedna, nejdůležitější způsob, kterým vedu všechny své děti, je vnitřní svědectví.- Ukážu ti, jak to funguje, abys neopakoval chyby, které jsi dělal v minulosti.”

Vysvětlil mi, že ten, kdo stojí v úřadu proroka, je především služebník evangelia, oddělený a povoláný do služby Bohu. Na jeho životě spočívá Boží povolání. Za druhé: v jeho službě se spolu s darem proroctví projevují alespoň dva ze zjevujících darů, jimiž jsou slovo poznání, slovo moudrosti a rozlišování duchů.

Pak mi připomenul jednu nedávnou událost. V předcházejících třech dnech jsem se vždy posadil, abych napsal dopis jednomu pastorovi, ve kterém jsem mu chtěl potvrdit datum našeho společného setkání. První den jsem napsal asi polovinu stránky, potom jsem ji roztrhal a zahodil do koše. Další den jsem udělal to samé. A třetí den opět totéž. A teď je tu Pán.

Řekl mi: „Vidíš mě, jak tu sedím a mluvím s tebou. To je projev Ducha, který se

jmenuje rozlišování duchů. (Rozlišování duchů je dar, který otvírá vhled do duchovní oblasti.) Je to prorocká služba v akci. Vidíš do duchovní oblasti. Vidíš mě. Slyšíš mě mluvit. Ve vidění ti přináším slovo poznání a slovo moudrosti. Říkám ti, abys do toho sboru nechodil. Ten pastor by nepřijal způsob, jakým bys tam sloužil. Ale již nikdy tě tímto způsobem znovu nepovedu. (To se také stalo. Už je to 20 let.) Od této chvíle tě povedu vnitřním svěděním. Celou tu dobu jsi vnitřní svědectví měl. Měl jsi *zábranu* ve svém duchu. Proto jsi dopis třikrát roztrhal. Měl jsi *něco* ve svém nitru, *zábranu*, *červené světlo*, *signál stop*. To nebyl hlas, který ti řekl: "nechod". Byla to pouze *vnitřní intuice*."

Potom mi připomenul jiné pozvání. Loni jsem kázal na shromáždění jedné denominace, kde se káže plné evangelium. Téměř všichni přítomní pastoři mě žádali, abych přijel a kázal v jejich sboru. Myslím, že jsem měl stovky pozvání.

Jeden člověk ke mně přišel a řekl: „Bratře Hagine, chodíte také někdy do malých sborů?”

Řekl jsem: „Chodím všude tam, kam mě Pán pošle." „Dobře, nás se ve sboru v neděli schází jenom asi 70 až 90. Ale kdyby k vám o tom Bůh někdy mluvil, chceme, abyste přišel."

Pustil jsem to pozvání z hlavy stejně jako stovky dalších. O několik měsíců později se mi tento rozhovor připomněl, když jsem se v kostele modlil za večerní bohoslužby. Od té doby mi přicházel na mysl každý den. Nakonec, asi po třiceti až čtyřiceti dnech jsem řekl: „Pane, chceš, abych měl v tom malém sboru shromáždění?”

Čím více jsem se za to modlil, čím více jsem o tom přemýšlel, tím lépe jsem se uvnitř cítil. Nebyl to fyzický pocit, byl to pocit v mém duchu.

K tomu se teď Ježíš vracel: „Čím více jsi o tom přemýšlel, tím lépe jsi se v té věci cítil. Měl jsi ve svém duchu takový *sametový* pocit. To je *zelená*. To je *znamení vpřed*. To je *svědectví Ducha*, že můžeš jít.

Teď mě vidíš, jak tu s tebou sedím, slyšíš, jak s tebou mluvím a říkám ti, abys do toho sboru šel. Ale již nikdy tě k tomu, abys někam šel, nepovedu tímto způsobem. (To se naplnilo.) Od této chvíle tě povedu stejně jako každého jiného křesťana - vnitřním svěděním."

Potom mi Pán řekl něco nejen k mému, ale i k vašemu užitku: „Naučíš-li se následovat toto vnitřní svědectví, učiním z tebe bohatého člověka. Povedu tě ve všech oblastech života, ve finančních i v duchovních záležitostech. (Někteří lidé si myslí, že Bůh se nezajímá o nic jiného než o jejich duchovní atmosféru. Jeho však zajímá vše, co *zajímá* nás.) Nejsem proti tomu, aby moje děti byly bohaté, jsem proti tomu, aby byly chamtivé."

Nechal jsem se vést tímto vnitřním svěděním a On učinil přesně to, co řekl. Dal mi zbohatnout.

Kdosi se mne zeptal: „Jste milionář?“

To jsem neřekl. On si neuvědomil, co slovo *bohatý* znamená. Znamená plné zásoby. Znamená hojné zaopatření. Mám více než plné zásoby a mám více než hojné zaopatření. Jsem bohatý proto, že jsem se naučil tomu, jak se dát vést Duchem svatým skrze vnitřní svědectví.

To, co Bůh udělal pro mě, udělá i pro tebe. Nestane se to přes noc, ani příští sobotu večer. Ale uč se rozvíjet svého ducha a následovat toto vnitřní svědectví a Bůh tě povede v každé oblasti tvého života.

Znal jsem jednoho muže v Texasu. Do svých dvanácti let neměl na nohou boty. Měl jenom pět tříd základní školy. Ale v době, kdy peníze ještě měly hodnotu, byl milionář.

Dva lidé, jeden z Kalifornie, druhý z Minnesoty, kteří byli častými hosty v jeho domě, mi vyprávěli stejnou věc, kterou jim tento muž řekl.

„Za celá ta léta, co investuji (tak si vydělával), jsem nepřišel ani o desetník.“

To překonává můj rekord. A co tvůj?

Oběma při různých příležitostech řekl: „Nikdy jsem na ničem, do čeho jsem investoval, neprodělal.“ Řekl jim také, jak to dělal.

„Když někdo přijde s nápadem a chce, abych do toho investoval, moje první reakce bývá duševní. Vím, že když Ježíš řekl: ‚Když se modlíte, vejděte do svého pokojíku,‘ nemyslel tím nutně to, že když se chceš modlit, musíš se zavřít do pokojíku. Vím, že tím myslel, že při modlitbě máme vyloučit jiné vlivy. Mám ale velký „pokojík“ blízko své ložnice a tam se za takové věci chodím modlit. Čekám, dokud neuslyším, co můj duch říká. Někdy čekám tři dny. Nemyslím tím, že tam zůstávám 24 hodin denně. Někdy se jdu najíst. Obvykle však několik jídel vynechám. Nebo se jdu trochu vyspat. Ale většinu času o samotě očekávám, dokud ve svém nitru nedostanu poznání skrze vnitřní svědectví.“

„Někdy mi rozum řekne: ‚Hochu, byl bys blázen, kdybys do toho investoval. Prodělal bys na tom boty.‘ Ale srdce mi říká: ‚Investuj do toho.‘ Tak jdu a udělám to. A po celá léta jsem neprodělal ani desetník.“

„Potom někdo jiný přijde s nápadem a můj rozum mi říká: ‚Hochu, to je dobré, do toho investuj.‘ Ale já nevěnuji pozornost tomu, co mi říká můj rozum. Vejdu do svého pokojíku a očekávám. Někdy čekám celou noc. Modlím se, čtu Bibli, ale spoustu času pouze čekám. Ztiším se a čekám, dokud neuslyším, co mi říká moje srdce. Když mi srdce řekne: ‚Ne, nedělej to,‘ a rozum mi říká ‚ano, pust’ se do toho,‘ nechám to být, nejdu do toho.“

Co vlastně dělal? Naučil se nechat se vést vnitřním svědectvím a Bůh ho vedl v podnikání. Na přelomu třicátých a čtyřicátých let měl jeho majetek hodnotu dvou milionů. Teď se to nezdá být příliš mnoho, ale v té době to bylo dost.

Myslíš si, že ho Bůh miloval více než tebe? Ne, ale on si udělal čas na to, aby Bohu naslouchal. Připravil se, učinil potřebné kroky, věnoval pozornost očekávání.

Na jednom setkání Božích služebníků, při přátelských rozhovorech, se kdosi jednoho z přítomných - nebudu zmiňovat jeho jméno, ale je to velmi úspěšný Boží služebník -zeptal: „Víme, že tě Bůh povolal a že na tvém životě spočívá jeho pomazání. Je v tvém životě něco, co podle tvého názoru přispělo k tvému úspěchu mnohem více než cokoli jiného?"

Ten muž odpověděl: „Vždycky uposlechnu své nejhlubší tušení." Co vlastně řekl? Řekl jednoduše toto: „Vždycky naslouchám svému duchu. Dělán to, co mi můj duch řekne, že mám udělat. Dám se vést vnitřním svědectvím."

Vnitřní svědectví je stejně nadpřirozené jako to, když nás Bůh vede viděními a jinými způsoby, pouze není tak senzační. Mnozí lidé hledají něco senzačního, a ono stále přítomné, nadpřirozené vedení jim uniká.

Tak jako spasení

„Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě.“

1. Janova 5,10

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“ Římanům 8,14) Boží synové mohou očekávat, že je Duch Boží povede. Haleluja! Nejsou vedeni tak, že jim někdo jiný řekne, co mají dělat. Povede nás Duch svatý. Je to napsáno na jednom místě v Písmu.

Jak nás Duch svatý vede? Klíč k tomu je ve verši 1.6. *„Boží Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme Boží děti.“* i (Římanům 8,16)

Jestliže v tomto nejdůležitějším aspektu života, v tom nejdůležitějším, co se ti kdy může přihodit - stát se Božím dítětem - ti Bůh dává poznat, že jsi Boží dítě, tím způsobem, že jeho Duch *svědčí* spolu s tvým duchem, můžeš z toho vyrozumět, že tím prvním a nejdůležitějším způsobem, kterým tě chce vést, je vnitřní svědectví.

To, že jsi Boží dítě, nevíš proto, že ti to někdo prorokoval. Ani bys to nepřijal. Nevíš, že jsi Boží dítě, proto, že někdo řekl: „Cítím, že jsi Boží dítě.“ Nepřijal bys to. Nejsi dítětem Božím proto, že jsi měl vidění. Možná jsi vidění měl, možná ne. Ale tím se Božím dítětem nestáváš. To Bible neříká. Z toho se nedovídáš, že jsi Boží dítě.

Co o tom Bible říká? Jak víme, že jsme Boží děti? *Jeho Duch, Duch Boží, svědčí spolu s naším duchem.*

Někdy ani neumíš pořádně vysvětlit, jak něco víš. Prostě to víš, v hloubce, uvnitř své bytosti to víš. Víš to! Víš to skrze vnitřní svědectví.

Já jsem se znovuzrodil jako mladík 22. dubna 1933, když jsem byl upoután na lůžko. Od toho dne mě nikdy nenapadla myšlenka, že možná nejsem spasen. Přesto jsem již jako mladý křesťan potkával lidi, kteří mi říkali: „Nejsi spasen, protože nepatříš do našeho sboru.“ Nebo takové, kteří argumentovali: „Nejsi spasen, protože jsi nebyl pokřtěn stejným způsobem jako my.“ A spoustu dalších.

Ale nic z toho mě nevyvedlo z rovnováhy. Smál jsem se tomu. *Protože jsem měl*

svědectví! A měl jsem lásku!

My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme ...

1.Jánova 3,14

Rouno

„A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha...“

Ezechiel 36,26.27

V roce 1941 jsem neměl takové poznání, jaké mám teď. Rozumějte mi, prosím, dobře, ani teď neznám tolik, kolik poznám v budoucnu. Rozhodně si nemyslím, že vím všechno, co mohu v tomto životě o Bohu a o Bibli poznat. Ne, nevíme všechno, ale chvála Bohu za to, co víme.

Já a moje žena jsme sloužili jako pastoři v oblasti ropných polí v severní části středního Texasu. V jiném sboru, v oblasti ropných polí ve východním Texasu, mě požádali, abych byl jejich pastorem. Tak jsem se tam jedné neděle vypravil kázat. Ve sboru se mě ptali, zda by mohli o mém přijetí za pastora hlasovat, a já jsem souhlasil. Když jsem po bohoslužbách jel zpátky, položil jsem si rouno.

Znovuzrodil jsem se a byl jsem vychován v Jižní baptistické církvi. Tam jsem také začal sloužit jako kazatel. V roce 1937, jako baptistický kazatel, jsem byl pokřtěn Duchem svatým. V roce 1939 jsem přijal místo pastora v malém sboru plného evangelia. V dubnu 1941 členové tohoto sboru na východě Texasu uvažovali o mém zvolení za pastora. V té době už jsem byl dost dlouho ve styku s lidmi ze sborů, kde zvěstují plné evangelium, takže na mně ulpěly některé jejich mylné představy. Rozumějte mi dobře. Přijal jsem od nich také spoustu dobrých věcí. Ale tato byla mylná. Často jsem je slyšel mluvit o rounech, tak jsem si položil rouno.

Vlastně jsem dobře věděl, jak jednat, ale myslel jsem si, že rouno mi ušetří spoustu starostí s modlitbou, s očekáváním na Boha o samotě, a možná i s půstem.

Když si někdo pokládá rouno, modlí se asi takto: „Pane, chceš-li, abych udělal toto - udělej toto.“ Nebo: „Bože, chceš-li, abych udělal toto, ať se stane toto.“ Nebo: „Pane, zavři tyto dveře a otevři tamty.“

Některé z těch dveří může zavřít nebo otevřít ďábel. Jsou totiž v jeho teritoriu. Bible ho nazývá bohem tohoto světa (2 K 4,4). Je to, jako bych se modlil: „Pane,

jestli chceš, abych jel příští týden do Kansasu, otevři dveře domu bratra Hagina." Mohu je přece otevřít sám. Bydlím tam. V oblasti smyslů může jednat satan.

Bůh má lepší způsob, jak svoje děti vést, než metodou pokusu a omylu. Nový zákon neříká: „Ti, kteří jsou vedeni rouny, jsou synové Boží."

Někdo by mohl namítnout: „Ano, ale Gedeon ve Starém zákoně si rouno položil."

Proč se máme vracet pod Starou smlouvu? Máme něco lepšího. Stará smlouva je pro duchovně mrtvé lidi. Já nejsem duchovně mrtvý. Jsem živý! Je ve mně Duch Boží.

Uvědomte si, že Gedeon nebyl prorok, kněz ani král. Jenom ti byli ve Staré smlouvě pomazáni Duchem Božím. V životech ostatních lidí nebyl Duch Boží osobně přítomen.

Proto se musel každý muž jednou za rok ukázat v chrámu v Jeruzalémě. Sláva „šekina", Boží přítomnost, byla uzavřena ve svatyni svatých. Ale když Ježíš na Golgotě zemřel, opona, která zakrývala svatyni svatých, se roztrhla odshora až dolů - a Bůh vyšel ven. Od té doby již nikdy nepřebýval v domech postavených lidskou rukou. Přebývá v nás!

Pro novozákonního, Duchem naplněného křesťana je nebezpečné pokládat si rouno. Vím to z Božího slova. A vím to ze zkušenosti.

Když jsem tehdy v roce 1941 jel sám autem, řekl jsem Pánu: „Pane, položím si rouno, nechám prostě rozhodnutí na tobě. (Neuvědomoval jsem si, že tím nenechávám rozhodnutí Pánu.) Jestli mě zvolí jednohlasně, budu to brát jako tvoji vůli a přijmu v tom sboru místo pastora."

Dostal jsem všechny hlasy. To bylo moje rouno. Zvolili mě jednohlasně. Oni i já jsme minuli Boží vůli. Oni i já jsme se dali oklamat rounem. Dostal jsem se mimo dokonalou Boží vůli, a Bůh dovolil, abych to udělal.

Přestěhovali jsme se na faru. Z přirozeného hlediska bylo mnoho věcí pohodlnějších než předtím. Měli jsme více peněz, bydleli jsme na lepší faře, jezdili jsme lepším autem.

Jenže já jsem studoval, modlil se a dostával *kázání* - byl jsem zapálený, nadšený - a v minutě, kdy jsem vkročil do sboru, bylo to, jako kdyby na mě někdo vylil kbelík studené vody. Všechno jsem to ztratil. Za celých 14 měsíců jsem nekázal jediné slušné kázání. Neměl jsem inspiraci.

Moje manželka se zdráhala to jakkoli komentovat. Nakonec řekla: „Miláčku, stal se z tebe docela dobrý řečník."

To bylo všechno, čeho jsem byl schopen, pouze jsem řečnil. Nekázal jsem. Po uplynutí dohodnuté doby jsem odešel. Nečekal jsem na nějaký signál k odchodu. Prostě jsem odešel.

Později jsem se tam vždycky chtěl vrátit alespoň na jedno shromáždění, protože jsem chtěl, aby ti lidé věděli, že umím kázat. Oni mě totiž kázat nikdy neslyšeli. Tak jsem tam jel znovu a kázal na evangelizaci. Lidé hleděli s otevřenými ústy: „Nevěděli jsme, že umíš takhle kázat.“

Řekl jsem: „Takhle jsem kázal před tím, než jsem přišel sloužit jako pastor sem, a kážu tak i poté, co jsem odtud odešel.“

„Ale tady jsi tak nekázal.“

Řekl jsem: „Ne, nekázal. Byli jsme všichni mimo Boží vůli. Když jsem tady sloužil, minul jsem Boží vůli. A vy, když jste mě zvolili, jste také minuli Boží vůli.“

Tím jsem se vyučil v otázce pokládání rouna. Jedna zkušenost by mi měla stačit. Ale někteří lidé si stále znovu kladou rouna, ačkoli jim nikdy žádné nefungovalo.

Když jsem později hledal, ve kterém sboru mám být pastorem, nikdy jsem se už nespletl. A také jsem si už nikdy nepoložil rouno.

Modlil jsem se a očekával na Boha. Mluvil jsem s Bohem tak dlouho, dokud jsem uvnitř nevěděl, co mám dělat.

Dej se vést svědectvím

„Ty mi rozsvěcuješ světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot.“

Žalm 18,29

Odešli jsme z toho sboru. Vedoucí denominace nás požádali, abychom dočasně sloužili v jiném sboru, tak jsme tam šli.

Vždy, když jsem se ve své studovně modlil, dostával jsem břemeno, abych se vrátil do sboru, který jsem opustil v důsledku položení rouna. Ještě jsem nedokončil to, co Bůh chtěl, abych tam udělal.

Obvykle se mi to stávalo, když jsem se modlil v jiných jazycích za své *kázání a* nedělní bohoslužby - připomeňme si: když se modlím v jazycích, modlí se můj duch a duch člověka je světlo od Hospodina. Břemeno, jež jsem dostával za sbor, který jsem opustil před více než dvěma lety, bylo tak těžké, že jsem často vyskočil a utekl, abych se ho zbavil.

Jednou jsem se probral na ulici za sborem a divil jsem se: „Jak jsem se dostal ven?“ Abych se dostal až sem, musel jsem vyběhnout ze studovny přes auditorium a postranními dveřmi ven. Ale nepamatoval jsem si, že bych to udělal. Byl jsem pod obrovským břemenem za ten sbor a snažil jsem se před ním utéci. Nechtěl jsem se vrátit a být tam pastorem.

Nakonec, asi po třiceti dnech, jsem řekl: „Pane, jsi to ty, kdo mi říká, abych se vrátil zpět do toho sboru? Přichází toto vedení od tebe?“ Potom jsem řekl: „Mluv o tom s mojí manželkou. Ona také umí naslouchat.“

Jednou ráno, při umývání nádobí, jsem své manželce řekl: „Miláčku, kdyby s tebou Pán o něčem mluvil, dej mi vědět.“ Nic víc jsem jí neřekl.

Potom jsem třicet dní čekal. V některých věcech nemusíš příliš spěchat. Bible říká: „...*kdo věří, nemusí spěchat.*“ (Iz 28,16) Víra nespěchá. Dábel se bude snažit postrkovat tě. Bude říkat: „Pospěš si, pospěš si. Spěchej, spēchej, spēchej.“ Bude se snažit vytlačit tě z víry, vyvést tě do pochybností, do nevěry a odvést tě od Božího vedení. O třicet dní později -já jsem utíral nádobí a ona umývala - jsem řekl: „Mluvil k tobě Pán?“

„Jestli ano, tak o tom nevím.“

Zeptal jsem se konkrétněji, abych ji přiměl k hovoru: „Nemluvil s tebou Bůh o tom, že se máme vrátit do...?“ Jmenoval jsem město, ve kterém byl ten sbor.

„Aha, myslela jsem si, že je to ze mne.“

„Pojďme, rozebereme si, co myslíš, když říkáš *ze mne*.“

Jestli myslíš z těla, pak by to nebylo správně. Ale jestli myslíš skutečné *já*, vnitřního člověka - pamatuj, že duch člověka je světlo od Hospodina -, pak to nejsi prostě jen ty, *to Pán rozsvěcuje světlo*.

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekl jsem jí, „abychom se mohli ujistit, co to je. Z tělesného, duševního pohledu, prostě přirozeně řečeno, chceš jít zpátky?“

„Určitě ne!“

„Pak to nemohlo být z tebe, že? (Bylo by lepší říci, nemohlo to být tělo, přirozený člověk, vnější člověk.) Určitě nebudeš přemýšlet o tom, že uděláš něco, co udělat nechceš.“

Viděl jsem, že měla vnitřní svědectví stejně jako já. Někdy máme vnitřní svědectví a nerozeznáme ho.

„Jsem přesvědčen,“ řekl jsem jí, „že nás tímto způsobem vede Bůh. Bůh sám bude muset otevřít dveře a dostat nás tam. Nechme Ho, ať to udělá.“

A On to udělal. Za několik měsíců, aniž bych v tom sám něco podnikl, jsem dostal pozvání, abych v tom sboru týden kázal. Později se mě vedoucí sboru zeptali, jestli bych měl zájem vrátit se a sloužit jako pastor.

Neřekl jsem jim, že od Boha něco vím. Řekl jsem jim: „Možná ano.“

Oni řekli: „Mluvili jsme o tom a sbor chce, aby ses vrátil.“

„Dobrá,“ řekl jsem, „museli byste o mně hlasovat. Víte co, nejdřív hlasujte a potom vám řeknu, jak jsem se rozhodl.“

Z přirozeného hlediska jsme se ani já, ani moje manželka, stále nechtěli vrátit. Milovali jsme ty lidi, ale nechtěli jsme v tom městě žít. Nechtěli jsme bydlet v tom domě. V srdci jsem chtěl poslouchat Boha, ale celá moje přirozenost se vzpírala. Můj přirozený člověk, můj vnější člověk se bránil. Ve svém přirozeném lidském myšlení jsem tam jít nechtěl.

Takže když vedoucí sboru připravovali všechno potřebné pro volby, já jsem se modlil a postil a říkal jsem Pánu, že nechci důvěřovat vnitřnímu svědectví, o němž jsem věděl, že ho já i moje žena máme.

Postil jsem se již třetí den. Chtěl jsem, aby Pán jednal nějakým *nadpřirozeným* způsobem, chtěl jsem nějaké slovo,

jazyky s výkladem, prorocství, nebo aby Bůh napsal na obloze: „JDI DO TOHO SBORU.“ Byl jsem na kolenou, brečel jsem, vřískal a prosil, protože jsem nevěděl nic lepšího.

Bůh vede skrze vnitřní hlas i skrze vnitřní svědectví. Tento vnitřní hlas mi řekl: „Vstaň a přestaň se takhle chovat.“

Vstal jsem a řekl: „Pane, kdybys mi tak dal nějaké nadpřirozené znamení, určitě bych se v té věci cítil lépe.“

Řekl: „Už máš všechno, co ti chci dát. Nepotřebuješ žádné nadpřirozené znamení. Nepotřebuješ nadpřirozený nápis na obloze. Nepotřebuješ jazyky a výklad. Nepotřebuješ prorocství. Ve svém nitru víš, co máš dělat. Tak to udělej!“

Řekl jsem: „O. K., udělám.“

Často ignorujeme vnitřní svědectví. Chceme nějaké potvrzení v oblasti smyslů. Hledáme nějaký smyslový vjem a to nadpřirozené nám unikne.

Pochopme, že Bůh vede všechny své děti v *prvé řadě* skrze vnitřní svědectví.

Způsob číslo dva: Vnitřní hlas

„*Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém...*“

Římanům 9,1

Prvořadý způsob, kterým nás Duch vede, je vnitřní svědectví. Druhý v pořadí je vnitřní hlas.

Vnitřní člověk, to je duchovní člověk, má hlas, stejně jako vnější člověk má hlas. Tomuto hlasu říkáme *svědomí*. Říkáme mu *malý tichý hlas*.

Tvůj duch má hlas. Tvůj duch k tobě bude mluvit.

V září 1966 jsme se přestěhovali z dallaského předměstí Garland v Texasu do Tulsy v Oklahomě. V Garlandu jsme bydleli 17 let. A takhle došlo ke stěhování. Já a moje žena jsme měli v Tulse rostoucí službu a já už měl v hlavě představu, co udělám se svým úřadem a domem v Texasu. Ale přítel, u kterého jsme v Tulse bydleli, mi řekl: „Bratře Hagine, měl by ses přestěhovat do Tulsy. Stará úřední budova bratra T. L. Osborna je na prodej. Jeho obchodní manažer mě požádal, abych ji v jejich zastoupení prodal.“ Potom řekl cenu. Byla extrémně nízká. Ale to pro mne nebylo důležité. Nakonec řekl: „Pojďme se na ni podívat.“ Šel jsem s ním jen proto, abych mu vyhověl.

V minutě, kdy jsem stál uvnitř, se ve mně rozezvučel bzučák. (Někdy je vnitřní svědectví jako vnitřní bzučák.) Věděl jsem, že *to je ono*, stejně jasně, jako znám svoje jméno. Ale nechtěl jsem tomu naslouchat, chtěl jsem zůstat v Garlandu. (To je důvod, proč často neslyšíme. Nechceme slyšet. Říkáme, že chceme, ale ve skutečnosti nechceme.)

Když jsem se vrátil do přítelova domu, moje manželka se mne na to vyptávala.

„Ale ne, už to mám všechno vymyšleno. Zůstaneme tam, kde jsme. Přebudujeme náš domov na úřad a prostě zůstaneme v Garlandu.“

Šel jsem si lehnout, ale nemohl jsem spát.

Normálně nemám se spánkem vůbec žádné problémy. Bible říká: „*Bůh dopřává svému milému i spánek.*“ (Žalm 127,2) Já jsem jeho milý. A ty také. „*Bůh nás učinil vzácné v tom nejmilejším.*“ (Ef 1,6 překlad z angl.) Vždy si nárokují toto

Boží zaslíbení a řeknu: „Pane, jsem tvůj milý, přijímám to, a děkuji ti za to.“ A vždy klidně usnu.

Ale tentokrát to nešlo. Moje svědomí bylo zraněné. Moje svědomí je hlas mého ducha. Můj duch ví, že jsem mu nenaslouchal.

Potichu jsem v noci ležel a řekl jsem: „Pane, jestli chceš, abych se odstěhoval do Tulsy, tak to udělám. Sám od sebe se tam stěhovat nechci, ale nechtěl bych ti stát v cestě.“

Potom jsem uvnitř slyšel malý tichý hlas.

Teď nemám na mysli to, jak mluví Duch svatý. Když mluví On, je to autoritativnější. Malý tichý hlas je hlas našeho vlastního ducha. Ale náš duch to přijímá od Ducha svatého, který je v nás.

Ten malý tichý hlas, vnitřní hlas, ne autoritativní, prostě něco uvnitř mě, řeklo: „Dám ti tu budovu.“ Smál jsem se. Věděl jsem, že je ve mně kolem té věci spousta nevěry, ale řekl jsem: „O. K. Když to uděláš, tak já tomu věřím.“

Vnitřní hlas mi řekl: „Dívej se na mne.“

Nechci mluvit o všech podrobnostech, ale překvapilo by vás, jak nám Bůh tu budovu dal.

Svědění: hlas lidského ducha

„Pavel upřel zrak na jejich shromáždění a řekl: .Bratří, až do dneška žiju se zcela dobrým svědomím před Bohem.“

Skutky 23,1

Je zajímavé pročítat Pavlovy epištoly, které napsal církvi, a sledovat, co řekl o svědomí. Všimněte si, že ho vždy poslouchal.

Je tvé svědomí bezpečným průvodcem?

Pokud se tvůj duch stal novým člověkem v Kristu, tak ano. Protože tvé svědomí je hlas tvého ducha.

Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření, staré věci pominuly, hle, všecko je nové.

2. Korintským 5,17

Tyto věci se dějí v lidském duchu, ve vnitřním člověku, který je - za prvé - nové stvoření, úplně nový člověk v Kristu. Za druhé: staré věci pominuly, d'ábelská přirozenost v jeho duchu již neexistuje. Za třetí: VŠECHNO je nové - v jeho duchu, ne v těle nebo mysli, v jeho duchu je nyní Boží přirozenost.

Proto, je-li tvůj duch nový člověk, který má Boží život a Boží přirozenost, potom je bezpečným průvodcem.

Neznovuzrozený člověk by nemohl následovat hlas svého ducha. Jeho duch není obnoven. Jeho svědomí by mu dovolilo dělat cokoli.

Když je v tobě Boží život a Boží přirozenost, tvé svědomí ti nedovolí dělat cokoli. A jsi-li znovuzrozen, máš Boží život.

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl ŽIVOT VĚČNÝ.

Jan 3,16

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je ŽIVOT VĚČNÝ v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 6,23

Kdosi řekl: „To znamená, že v nebi budeme žít navěky.“ Ne, to není pravda,

uvažujme o tomto verši Písma:

Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že MÁTE VĚČNÝ ŽIVOT.

1. Janova 5,13

Máte je přítomný čas. Věčný život máme teď. Jsi-li znovuzrozený křesťan, je ve tvém duchu Boží život. Je v něm Boží přirozenost.

Kdyby se jen lidé naučili následovat svého ducha! Kdyby se jen naučili těžit ze života, který je v nich!

Byl jsem pokřtěn a připojil jsem se k církvi již v mladém věku, ale to ze mne neučinilo křesťana. V 15 letech, když se moje srdeční choroba zhoršila natolik, že jsem už ani nemohl vstát z postele, nebyl můj duch ještě obnoven. Znovuzrodil jsem se až v průběhu následujících šestnácti měsíců, které jsem strávil na lůžku. V srpnu 1934 jsem jako baptistický chlapec prožil uzdravení při čtení staré dobré metodistické Bible.

Vrátil jsem se do školy, kde jsem zameškal jeden školní rok. Než jsem se znovuzrodil, některé ročníky jsem sotva prolezl. V té době, když jsi dostal čtyřku, znamenalo to, že jsi neuspěl. A když jsi neuspěl v jednom předmětu, musel jsi opakovat celý ročník. Dva učitelé ve dvou různých předmětech mi řekli: „Museli jsme ti připsat dva body, abychom ti nedali čtyřku.“

Ale po znovuzrození jsem měl stále samé jedničky, a přitom jsem si nikdy nebral knihy na studium domů.

V té době jsem nevěděl nic o křtu Duchem svatým, ale víte, co jsem věděl? Věděl jsem, že je ve mně Boží život!

Každé ráno cestou do školy jsem měl rozhovor s Pánem. Podvědomě jsem byl veden Duchem, moje srdce mi říkalo, co mám dělat, a já jsem poslouchal srdce víc než rozum.

Řekl jsem: „Pane, četl jsem ve Starém zákoně o Danielovi a třech hebrejských mládencích ve škole v Babylóně a o tom, jak jsi jim dal nalézt milost u vedoucího školy (Da 1,9): Bože, dej mi nalézt přízeň u všech učitelů. Děkuji ti za to. Teď to mám. Po uplynutí tří let výuky byli desetkrát bystřejší a moudřejší než ostatní žáci (v. 18-20). Pane, ve mně je tvůj život.; Jan 1,4 říká: „*V něm byl život a ten život byl světlo lidí.*“ Světlo znamená rozvoj. Vlož do mě poznání a umění, abych byl schopen se všemu naučit, a moudrost, abych byl desetkrát lepší...”

Každý den cestou do školy jsem vyznával: „V něm byl život a ten život byl světlo lidí. Ten život je ve mně. Boží život je ve mně. Tento život je světlo a působí rozvoj mé bytosti. Rozvíjí mého ducha. Rozvíjí mé myšlení. Mám v sobě Boha. Mám v sobě Boží moudrost. Mám v sobě Boží život. V Tento Boží život v mém duchu mi vládne. Jsem ve svém srdci rozhodnutý chodit ve světle

života."

Nechci říci, že jsem od té doby proplouval školou bez námahy. V období vyhrazeném pro studium jsem pečlivě studoval. V hodinách výuky jsem pozorně naslouchal všemu, co učitel říkal. Ale přijetím věčného života do svého ducha a obnovením mysli skrze Slovo se moje duševní schopnosti zvětšily o 30 až 60 procent.

Boží život to způsobí v každém z vás. Nejúžasnější *zázrak* působení věčného života na duševní schopnosti jsem viděl u jedné dívky, budu jí říkat Maruška. Její duševní schopnosti vzrostly přinejmenším o 90 procent.

V sedmi letech začala chodit do školy a během dalších sedmi let se jí nepodařilo postoupit z prvního ročníku. Za celých sedm let se nenaučila ani napsat svoje jméno. Nakonec požádali její rodiče, aby ji vzali ze školy.

Ve sboru, kde jsem byl pastorem, jsem ji viděl, jak se v osmnácti letech chovala jako dvouleté dítě. Plazila se po podlaze jako dítě. Když náhodou neseděla se svojí maminkou, podlezla lavice, nebo si vyhrnula sukni a překračovala lavice, aby se k ní dostala. Chodila s neupravenými šaty a s neučesanými vlasy.

Potom jeden večer během evangelizačního shromáždění přišla Maruška k oltáři. Přijala věčný život - Boží přirozenost. Okamžitě nastala dramatická změna. Hned následující den seděla v lavici a chovala se jako osmnáctiletá mladá dáma. Učesala si vlasy a oblékla se. Její duševní schopnosti vzrostly přes noc.

O několik let později jsem v tom městě pomáhal s pohřbem. „Co je s Maruškou?“ zeptal jsem se sekretářky. Zavedla mě na přední verandu. „Vidíte všechny ty nové domy?“

Řekl jsem: „Ano.“

„To je dostavba města, Maruščina práce. Ona je teď vdova. Obstarává sama všechny své finanční záležitosti. Má tři krásné děti, které jsou každou neděli v předních lavicích. Jsou nejlépe oblečenými a nejlépe vychovanými dětmi ve sboru. Jako sborová sekretářka vám mohu říci, že Maruška dává desátky a dary každou neděli.“

Vstoupil do ní Boží život!

Jsem přesvědčen, že jsme ještě nepoznali, co jsme vlastně přijali. Většina z nás si myslí, že nám Bůh pouze odpustil, a říkáme: „Jsme totéž staré stvoření, jako jsme byli vždycky. Pokusíme se zůstat věrni až do konce. Pokud se za nás bude dost lidí modlit, snad se nám to podaří.“

Tak to není, díky Bohu, do našeho ducha byl vložen Boží život! Duch svatý žije a přebývá v našem duchu.

Dvě zkušenosti

„Filip odešel do města Samaří a zvěstoval tam Krista ...když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy...Když apoštolově v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich neseštopil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého.“

Skutky 8,5.12.14-17

V Nové smlouvě má každé Boží dítě Božího Ducha. Jsi-li znovuzrozen, je ve tvém duchu Duch Boží.

Potřebujeme rozlišit mezi znovuzrozením z Ducha a naplněním Duchem. Znovuzrozený křesťan může být naplněn Duchem, tím Duchem, který v něm již je. A když je tímto Duchem naplněn, bude z něho přetékat. Bude mluvit novými jazyky tak, jak mu Duch bude dávat promlouvat (Sk 2,4).

Znalci Bible vědí, že voda je symbolem, pro Ducha svatého. Sám Ježíš použil vodu jako symbol pro Ducha svatého. Použil je v rozhovoru se samařskou ženou u studny jako obraz nového narození:

Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“

Jan 4,10.11.13.14

Použil vodu také jako obraz Ducha při naplnění Duchem svatým:

V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.

Jan 7,37-39

Jsou to dvě různé zkušenosti. Nové narození je *studnice vody* v tobě, tryskající k věčnému životu. Naplnění Duchem svatým jsou *řeky*, ne pouze jedna řeka. Voda ve studni má jiný účel než voda v řekách. Voda ve studni je ke tvému vlastnímu užitku. Pro tvoje požehnání. Řeky plynoucí z tebe budou požehnáním pro ostatní.

Někteří lidé říkají: „Jsi-li znovuzrozen z Ducha, Duch je v tobě, a to je všechno, co dostaneš.“ Ale tak to není. To, že jsi se vody jednou napil, neznamená, že jsi vody plný. Je tu ještě jedna zkušenost, která následuje po naplnění Duchem při novém narození, a jako výsledek této zkušenosti poplynou z tvého břicha (ducha) řeky živé vody.

Jiní říkají, že lidé, kteří nejsou naplněni Duchem svatým a nemluví jazyky, Ducha svatého nemají. To také není pravda. Vypiji-li sklenici vody, nemusím být plný, ale určitě v sobě nějakou vodu mám. Je-li někdo znovuzrozen z Ducha Božího, Duch Boží v něm přebývá.

Bůh v nitru

„... My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.‘“

2. Korintským 6,16

Jsi-li znovuzrozen, Duch svatý žije a přebývá ve tvém duchu.

Kde žije a přebývá? Ve tvé hlavě? Ne. Ve tvém těle? V určitém smyslu ano, ale ne přesně v tom smyslu, o jakém teď uvažujeme. Tvé tělo se stane chrámem Ducha svatého pouze proto, protože je chrámem tvého vlastního ducha. On přebývá ve tvém duchu. A také s tebou skrze tvého ducha komunikuje.

Nekomunikuje přímo s tvojí myslí - komunikuje s tebou prostřednictvím tvého ducha. A tvůj duch samozřejmě ovlivňuje tvoji duši.

Jako znovuzrozené Boží dítě, stále ještě upoután na lůžko, jsem dostával poznání prostřednictvím vnitřního svědectví. Nevěděl jsem nic o naplnění Duchem svatým a mluvení jazyky, ale byl jsem znovuzrozen z Ducha. Duch svatý mi přímo v mém nitru dosvědčoval, že jsem Boží dítě.

Byl jsem upoután na lůžko již asi čtyři měsíce, když ke mně přišla maminka a řekla: „Synu, nechci ti dělat starosti, ale s Dubem je něco v nepořádku.“ Dub je můj nejstarší bratr. V té době mu bylo sedmnáct a odešel z domova. Nevěděli jsme ani, kde přesně je.

Ona měla ve svém duchu nějaký vjem. Myslela si, že se možná zapletl do problémů a dostal se do vězení. Řekla: „Už se za něho tři dny modlím, ale potřebuji pomoc.“

Řekl jsem: „Mami, myslel jsem si, že už máš dost problémů s pečováním o mne. Vím o tom už několik dní. Dub není ve vězení, má nějaké jiné problémy. Jeho tělesný život je v nebezpečí. Ale už jsem se za něho modlil a bude to v pořádku. Nepřijde o život. Už jsem dostal odpověď.“

V té době jsem nevěděl, jak získat okamžitou odpověď ohledně uzdravení - uzdraven jsem byl až o rok později. Ale něco už jsem věděl, a chvála Bohu, Bůh ti půjde naproti až tam, kam sahá tvoje víra.

Za tři dny se Dub vrátil v noci domů. Bylo to v roce 1933 a bylo málo práce. V

té skličující době byli muži na ulici bez zaměstnání. Dub odešel hledat práci do údolí Rio Grande. Nenašel žádnou. Rozhodl se naskočit na nákladní vlak, který jel ze zadní části údolí do McKinney. V těch dnech takto cestovala spousta lidí.

Asi 90 km jižně od Dallasu ho železniční detektiv uhodil do hlavy a srazil ho z vlaku v rychlosti asi 80 až 90 km/h. Dub přistál dole na kolejích. Tenkrát jezdily vlaky na uhlí a podél trati byla nasypaná škvára. Dopadl na škváru a svištěl si to po zádech. Je div, že si nepřerazil páteř. Asi by se to stalo, kdybychom o tom nevěděli- skrze vnitřní svědectví a nemodlili se za to.

Seděl ve škarpe a za chvíli přišel k sobě. Košili měl roztrhanou na cáry a zadek kalhot úplně odtržený. Proto mohl jít dál jen v noci. Ve dne se schovával na stromech v polích - bylo to v ročním období, kdy bylo zralé ovoce -a v noci šel pěšky po kolejích směrem k McKinney. V noci také dorazil domů, maminka ho uložila do postele a za pár dní byl v pořádku.

Maminka ani já jsme nebyli Duchem naplnění křesťané, ale byli jsme křesťané. A měli jsme ve svém duchu vnitřní svědectví, že něco není v pořádku - takovou vnitřní intuici. To by měl mít každý křesťan. Každý křesťan by to měl rozvíjet. Měli bychom rozvíjet svého ducha.

Můj přítel, kazatel plného evangelia, měl v období kratším než deset let tři vážné automobilové nehody. Několik lidí při nich zahynulo, jeho manželka téměř zemřela a on sám byl vážně zraněn. Boží milostí byli uzdraveni.auta však byla úplně zdemolována.

Slyšel mě vyučovat o těchto věcech a řekl mi: „Bratře Hagine, každé z těch havárií jsme se mohli vyhnout, kdybych naslouchal své vnitřní intuici.“

Ale lidé v takových případech řeknou: „Nechápu, proč se to stalo takovému dobrému křesťanovi. Je takový dobrý kazatel.“ (Kazatelé se musí naučit naslouchat svému duchu stejně jako ty.) Potom to svedou na Boha a řeknou, že to udělal Bůh.

Ten kazatel mi řekl: „Kdybych naslouchal tomu vnitřnímu čemusi - měl jsem takovou intuici, že se něco stane -chvíli bych počkal a modlil se. Místo toho jsem si myslel: „*Mám naspěch, nemám čas se modlit.*“

Mnohokrát by nám Bůh ukázal, co máme dělat, kdybychom na Něho očekávali. Mohli bychom se mnoha věcmi vyhnout. Ale nevzdychejme a nenaříkejme nad minulými selháními. Využijme to, co nám patří, a postarejme se o to, aby se nám nic podobného už nestalo. S tím, co je za námi, už stejně nic dělat nemůžeme. Rozvíjme svého ducha a učme se mu naslouchat.

Duch svatý přebývá ve tvém duchu. Tvůj duch tyto věci přijímá od Ducha svatého a předává je tvé mysli ve formě vnitřní intuice nebo vnitřního svědectví.

Ježíš řekl: „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.*“ (Jan 14,23) V této části

Písma mluví Ježíš o příchodu Ducha svatého. Ježíš s Otcem přijdou a budou v nás přebývat v osobě Ducha svatého. Místo k přebývání je místo, kde někdo bydlí. Jiný překlad zní: „Přijdeme k němu a budeme s ním bydlet.“

Duch svatý skrze apoštola Pavla řekl: „*Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?*“ (1 K 3,16) Jiný překlad zní: „Duch Boží je v tobě doma.“ Právě tam bydlí, v tobě!

Bible říká: „...*My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘*“ (2 K 6,16).

Spojme tato místa Písma:

Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek... Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?... My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘“

Jan 14,23; 1. Korintským 3,16; 2. Korintským 6,16

Ještě nikdy jsme neprozkoumali skutečně do hloubky to, co tu Bůh říká. „Budu přebývat v nich. Budu v nich bydlet. Budu v nich žít.“ Jestliže Bůh přebývá v nás - a On přebývá - potom k nám z tohoto místa bude mluvit.

Bud' závislý na svém duchu

„Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře‘ - a nebude pochybovat ve svém srdci, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít. Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít.“

Marek 11,23.24

Protože Duch svatý je ve tvém duchu, tvůj duch ví věci, které tvůj intelekt neví.

Když mě lékaři v mladém věku odepsali a řekli mi, že už pro mě nemohou nic víc udělat, jaksi jsem věděl, že pokud pro mě ještě existuje pomoc, musí o tom něco být v Bibli.

Začal jsem s Novým zákonem, protože jsem věděl, že nemám mnoho času. Konečně jsem se dostal k Markovi 11,23 a 24.

Když jsem to místo četl, něco kdesi mimo mě řeklo mojí mysli: *To neznamená všechno, zač byste prosili v tělesné, materiální nebo ve finanční oblasti. To znamená pouze o cokoli byste prosili duchovně. Uzdravení je z toho vyloučeno.*

Snažil jsem se přimět svého pastora, aby přišel a vysvětlil mi, co Marek 11,24 znamená. Nepřišel. Nakonec přišel jiný Kazatel. Poklepal mi po ruce, nasadil profesionální hlas a řekl: „Jen bud' trpělivý, můj chlapče, za pár dní to budeš mít za sebou.“

Přijal jsem tento verdikt a lehl si v očekávání na smrt. O dva měsíce později jsem se znovu dostal ke čtení Bible a k Markovi 11,23 a 24.

Řekl jsem: „Pane, pokoušel jsem se najít někoho, kdo by mi pomohl, a nepodařilo se mi to. Víš, co teď udělám? Prostě tě vezmu za slovo. Řekl jsi to, když jsi byl tady na zemi. Budu tomu věřit. Jestli jsi v této věci nelhal, vstanu z postele, protože mohu věřit tomu, o čem jsi řekl, že tomu mohu věřit.“

Pak mě něco napadlo. Rozhodl jsem se projít si všechny odkazy týkající se *víry a uzdravení*. (Trvalo mi to dost dlouho, protože jsem špatně hýbal rukama. Předemnou podepřeli Bibli a já jsem jen obracel stránky.) Dostal jsem se k Jakubovi 5,14 a 15:

Je někdo z vás nemocen? Ar zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a

potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se

hříchů, bude mu odpuštěno.

Jakub 5,14.15

Myslel jsem si, že všechna ostatní místa o uzdravení a zaslíbení o modlitbě stojí na této věci - myslel jsem si, že MUSÍM zavolat starší církve. (Nemusíš, ale můžeš, když to potřebuješ.) Tak jsem začal volat: „Drahý Pane, jestli musím zavolat pro starší církve, aby mě pomazali olejem, abych byl uzdraven, potom nemohu být uzdraven. Neznám žádného staršího církve, který tomu věří.“

Byl jsem spasen již asi šest měsíců a nikdy předtím jsem neslyšel vnitřní hlas. Nemluvím teď o hlasu Ducha Božího, ten je více autoritativní, mluvím o malém tichém hlasu mého ducha.

Můj duch mi řekl: „Všiml sis, že ten verš říká, že modlitba víry uzdraví nemocného?“

Musel jsem se podívat znovu. Přemýšlel jsem o starších a tohle mi uniklo. „Ano,“ řekl jsem nahlas, „přesně tak to je!“ To byl pro mne šok.

Potom se v mém nitru objevila tato slova: „Ty se tuto modlitbu můžeš modlit stejně jako kdokoli jiný.“ Haleluja!

Ale vzdělávání mého ducha - stejně jako vašeho - postupovalo pomalu. Zůstal jsem v posteli ještě dalších devět měsíců, než jsem konečně uviděl: tomu, že jsem přijal uzdravení, musím uvěřit dříve, než bude toto uzdravení na mém těle zjevné.

Zatímco jsem se modlil a říkal: „Věřím, že přijímám své uzdravení,“ jsem uviděl, co musím udělat. Řekl jsem: „Věřím, že přijímám uzdravení celého těla od hlavy až k patě.“ Potom jsem začal chválit Boha, protože jsem věřil, že jsem uzdravení přijal.

Znovu jsem ve svém nitru uslyšel slova - nebyl to autoritativní hlas, jen malý tichý hlas, tak slabý, že bych ho neslyšel, kdyby moje mysl a tělo byly příliš aktivní - „Teď věříš, že jsi uzdraven.“

Řekl jsem: „Určitě věřím.“

Vnitřní hlas řekl: „Tak tedy vstaň. Lidé by měli být v 10.30 ráno už z postele venku.“

Byl jsem ochrnutý. Byl to boj. Namáhavě jsem svoje tělo posunoval. Konečně jsem se přesunul přes okraj postele, kolena mi visela kousek nad zemí. Ve spodní části těla jsem vůbec neměl cit. Ale jak jsem tam visel přes okraj postele, znovu jsem řekl: „Chci vyhlásit v přítomnosti všemohoucího Boha, Pána Ježíše Krista, Ducha svatého a svatých andělů přítomných v této místnosti, a chci, aby si ďábel a všichni zlí duchové, kteří možná také v této místnosti jsou,

zapamatovali, že podle Marka 11,24'věřím tomu, že přijímám uzdravení."

Když jsem to řekl, měl jsem fyzicky takový pocit, jako by na mě někdo shora lil džbán medu. Dopadlo mi to na hlavu. Zdálo se, jako by se to kupilo tak jako med a potom to začalo pomalu stékat prese mě. Byl to takový příjemný, teplý pocit. Šířilo se to přes hlavu, dolů po krku a ramenou, stékalo to po pažích až na konečky prstů a až dolů po celém těle na konec nohou.

Stál jsem úplně rovně! A od té doby stojím rovně stále. Ale chci, abyste něco pochopili. Naslouchal jsem svému duchu. Víra je z ducha. Tvoje víra nebude plně účinkovat, dokud se tyto věci nenaučíš. Nauč se být závislý na Bohu, jenž je v tobě. Nauč se rozvíjet svého ducha. Měj víru ve svoji víru.

Jemné srdce

„Nebo potupovalo-li by nás srdce naše, ovšem Bůh, kterýž jest větší, nežli srdce naše, a zná všechno. Nejmilejší, jestliže by nás srdce naše nepotupovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu.“

1. Janova 3,20.21 K

Jsi-li křesťan, odsuzuje tě Duch svatý, když uděláš něco špatně?

Ne. Tvůj vlastní duch tě odsuzuje.

Potřebuješ se to naučit. Je to ovšem obtížná lekce, protože jsme se to učili nesprávně.

Duch svatý tě nebude odsuzovat. Proč? Protože Bůh to nedělá. Studuj, co napsal Duch svatý skrze Pavla v epištole Římanům. Zeptal se: Kdo nás odsoudí? Odsoudí nás Bůh? Ne, Bůh nás ospravedlňuje.

Ježíš řekl, že jediný hřích, ze kterého bude Duch svatý usvědčovat svět, je hřích odmítnutí Ježíše. (Jan 16,7-9).

Tvoje svědomí - hlas tvého vlastního ducha - ví, když jsi něco udělal špatně.

Zjistil jsem, že i když udělám chybu a můj duch mě odsuzuje, Duch svatý je u mne, potěšuje mne, pomáhá mi a ukazuje mi cestu k nápravě. Nikde v Bibli nečtete, že by Duch svatý odsuzoval. Ježíš ho nazval Utěшитelem.

Amplified Bible nám podává sedm významů tohoto řeckého slova:

A já požádám Otce a on vám dá jiného Utěšitele (Rádce, Pomocníka, Přímluvce, Advokáta, Toho, kdo posiluje a podpírá), který s vámi zůstane na věky.

Jan-14,16 Amplified Bible

On je tím vším. On tě bude podpírat, když tě všichni ostatní opustí. On ti bude pomáhat. On je pomocník!

Tvůj vlastní duch rozezná okamžik, kdy jsi něco udělal nesprávně. Jsem rád, že jsem se to naučil již na počátku svého života s Pánem. Bohatě se mi to vyplatilo.

Krátce poté, co jsem byl spasen, uzdraven a zpět ve škole, se stala tato příhoda. Opravdu nevím, jak mi to mohlo vyklouznout - nikdo v naší rodině neklel. Ale

měli jsme souseda, který, jak říkáme v Texasu, mohl klením rozpoutat bouři. Bylo ho slyšet přes celou naši čtvrť. Myslím, že jsem to pochytil od něho. Prostě jsem jednomu chlapci řekl: „Krucí ... a něco k tomu.”

V okamžiku, kdy jsem to řekl, jsem uvnitř věděl, že to bylo špatné. Co mě odsuzovalo? Duch svatý? Ne, byl to můj duch. Můj duch, nové stvoření, ten nový člověk takhle nemluví. Boží život a Boží přirozenost takhle nemluví. Tělo, ten vnější člověk, by mohlo chtít pokračovat v některých věcech, které dělalo dříve, a mluvit tak, jak mluvilo, ale ty musíš tělo ukřižovat. Dobrý způsob, jak ho ukřižovat, je vynést to na světlo.

Udělal jsem to ihned. Nečekal jsem, až k tomu budu pohnut. Ve svém srdci jsem řekl: „Milý Bože, odpust mi, že jsem to řekl.” Mladý muž, kterému jsem to řekl, zatím odešel. Vyhledal jsem ho a poprosil za odpuštění. On si toho, co jsem řekl, vůbec nevšiml. Byl zvyklý na lidi, kteří tak mluví. Ale já jsem to musel dát do pořádku.

Byl to hlas mého ducha. Bylo to moje svědomí. Moje srdce bylo jemné a já jsem ho neznásilnil. Nebudete-li si udržovat jemné srdce, nebudete schopni rozlišit duchovní věci. Protože tvoje svědomí je hlas tvého ducha - a tvé svědomí, hlas tvého ducha, bude předávat tvé mysli to, co ti Duch Boží říká hluboko ve tvém srdci.

Bible dokonce mluví o křesťanech, kteří mají svědomí oceňované.

...jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí.

1. Timoteovi 4,2

První sbor, ve kterém jsem sloužil jako pastor, byl venkovským mezidenominačním společenstvím. Obvykle jsem tam odjížděl v sobotu večer, strávil jsem tam celou neděli a v pondělí jsem se vracel do města. Často jsem bydlel v domě jednoho milého metodisty. Tomuto příjemnému duchovnímu muži (byl to opravdu vzácný člověk) bylo 89 let. On a já jsme nevstávali tak časně jako ostatní na jeho farmě. Oni již byli na poli nebo dělali domácí práce, zatímco já a tento stařec jsme kolem osmé hodiny společně snídali.

Nepil jsem kávu, ale ten starý pán ano. Tomu, co vám teď řeknu, je těžko věřit, když to člověk neviděl. Na starém sporáku stála taková staromódní kávová konvice z poloviny třicátých let s vroucí kávou. Viděl jsem ho, jak bral tu vroucí kávu, nalil si ji do velkého, robustního šálku a tak horkou, ještě slabě vroucí, ji všechnu naráz vypil.

Když jsem to viděl poprvé, vykřikl jsem. Cítil jsem se, jako bych já sám hořel. Jak to mohl dělat? Já bych to nedokázal. Moje rty, vnitřek úst, hrdlo a jícen jsou tak jemné, že by stačila jediná lžička kávy na to, abych se úplně opařil. A on vypil celý šálek, aniž by ho odtrhl od úst.

Určitě s tím však nemohl takhle začít. Po léta to pil horké a jeho rty, ústa, hrdlo

a jícen se tím staly ocejchované. Pak už to mohl pít a nevadilo mu to.

Totéž se může stát i duchovně.

Nauč se uchovávat si jemné svědomí. Nauč se napravovat věci hned v okamžiku, kdy uděláš chybu a tvoje svědomí tě odsuzuje. Nečekej, až přijdeš do sboru. Řekni okamžitě: „Pane, odpusť mi, tady jsem udělal chybu.“ Pokud tě při tom viděl někdo jiný, běž za ním a řekni: „Udělal jsem chybu, odpusť mi, prosím. Neměl jsem to říkat.“

Chceš-li být veden Duchem, budeš muset dbát na to, aby tvůj duch zůstal jemný.

Pocity: hlas těla

„Tak Boží Duch svědčí spolu s naším duchem.

Římanům 8,16

Příliš často si lidé myslí, že svědectví, o kterém tento verš mluví, je něco fyzického. Není to tak. Je to něco duchovního. Je to Duch Boží, který svědčí spolu s naším duchem. On nesvědčí spolu s naším tělem. Nemůžete se rozhodovat podle fyzických pocitů.

Mateme věci tím, jak se vyjadřujeme. Říkáme: „Cítím Boží přítomnost." Ale tak to není. My jeho přítomnost duchovně vnímáme. Použijeme slovo *pocit* s rozmyslem; zanechává mylný dojem, že jde o něco tělesného. Nemíchejte do toho tělesné.

Pocity jsou hlas těla.

Rozum je hlas duše - myslí.

Svědění je hlas ducha.

Kdo chodí podle pocitů, určitě se dostane do problémů. Z toho důvodu jsou mnozí křesťané chvíli nahoře, chvíli dole (říkám jim „jo-jo křesťané"). Chodí podle pocitů. Nežijí vírou. Nežijí podle svého ducha.

Když se cítí dobře, řeknou: „Sláva Bohu, jsem spasen. Haleluja, jsem naplněn Duchem. Všechno je v pořádku." Potom se cítí špatně, mají protažený obličej a říkají: „Všechno jsem to ztratil. Necítím se tak jako dřív. Určitě jsem odpadl."

Slyšel jsem lidi mluvit o tom, jak byli v údolí, potom na hoře, pak se dostali zase zpět do údolí. Já jsem nikdy nebyl v údolí. Jsem 45 let spasen a nikdy jsem nebyl jinde než na vrcholku hory. Nemusíš se dostat dolů do údolí.

Mluví o zkušenostech „údolí". Nikdy jsem neměl žádnou takovou zkušenost. Ano, procházel jsem zkouškami a pokušeními, ale byl jsem na vrcholku hory a překřičel jsem si cestu skrze ty zkoušky. Žil jsem nad tím!

Na jedno naše shromáždění přišla žena, které jsem před mnoha lety sloužil, a vyprávěla nám o své devětatřicetileté dceři. Zjistilo se, že má nádor, a čekala ji operace. Testy v nemocnici ukázaly, že je také diabetička. Když upadla do

bezvědomí, lékaři se marně snažili získat kontrolu nad jejími diabetickými dispozicemi. Tři lékaři prohlásili, že už nepřijde k vědomí, že zemře.

Její maminka řekla: „Vložil byste ruce na tento kapesník?“ Udělal jsem to a modlili jsme se. Potom ta maminka nastoupila do autobusu a jela 550 kilometrů do nemocnice, kde její dcera ležela v bezvědomí. Sáhla pod kyslíkový stan a položila kapesník na její hrud'. V minutě, kdy se jí dotkla, ožila. Byla uzdravena, znovuzrodila se, byla naplněna Duchem a začala mluvit novými jazyky. To vše po jediném přiložení kapesníku.

Zdravotní sestry nadšeně zavolaly lékaře. Lékař řekl: „To je úžasné, že se probírala k vědomí. Ale musí zůstat v klidu.“ Dal jí injekci na uklidnění, ale ta nezabrala. Dál mluvila v jazycích a křičela: „Jsem uzdravena, jsem uzdravena, jsem uzdravena.“

Příští den jí opakovali testy. Krev byla v pořádku, bez cukru. Ani nádor nemohli najít. *Zmizel.* Za několik dní ji propustili z nemocnice.

Později mně a mé manželce vyprávěla, že jí doktor řekl: „Nebudeme vám nic účtovat. Nic jsme neudělali. Udělala to vyšší moc, ne my.“

O tři roky později, když jí bylo 42 let, ji její sestra opět přivedla k nám ve dvě hodiny ráno. Měla další nádor.

Myslel jsem, že si přišla pro uzdravení. Tak jsem řekl: „Můžete být znovu uzdravena. Jenom na vás vložíme ruce.“

Ona mi se slzami řekla: „Bratře Hagine, opravdu se nestarám o to, jestli budu uzdravena, nebo ne. Opravdu, kdybych se jen mohla dostat zpátky tam, kde jsem byla s Bohem, klidně bych hned zemřela a šla do nebe.“

Vyvodil jsem z toho, že odpadla. Vypadala tak smutně, že jsem věděl, že musela spáchat nějaký hrozný hřích. Řekl jsem jí: „Pán vám odpustí...“ A probíral jsem s ní, co o tom říká Bible. Potom jsem řekl: „Klekneme si tady u pohovky. (Moje manželka a sestra té ženy tam byly také.) Já si kleknu vedle vás. Nemusíte mi nic vyznávat, ale řekněte o tom Pánu a On vám odpustí.“

Podívala se na mne a řekla. „Bratře Hagine, prozkoumala jsem svoje srdce a pokud vím, neudělala jsem nic špatného.“ To mě rozčílilo. Dostal jsem se do postele pozdě, protože jsem každý večer jezdil na vzdálené místo na shromáždění. A brzo ráno, uprostřed tvrdého, zdravého spánku, začalo tohle stvoření na naše dveře a vzbudilo nás. Myslím, že jsem mluvil ostře. Určitě jsem byl ostrý.

Řekl jsem: „Vstaňte z podlahy. Posad'te se tady na pohovku.“ Byl jsem otrávený. „Jestli jste neudělala nic špatného, jak vás vůbec napadlo myslet si, že se potřebujete vrátit k Bohu?“

„Ale já se necítím tak jako dřív.“

Řekl jsem: „A co to s tím má společného? Kdybych měl žít podle pocitů, musel

bych v polovině případů, kdy mám kázat, oznámit, že jsem odpadl."

Podívala se na mě: „Myslíte tím, že kazatelé to prožívají také tak?"

Řekl jsem: „Ano, jsme zrovna tak lidé jako kdokoli jiný. Vlastně, kdybych teď žil podle pocitů, chtěl bych, abyste se za mne modlila. Vůbec nic necítím. A necítím nic od té doby, co jste tady." Řekla: „Co tedy děláte, jak se skrze to promodlíte?"

Řekl jsem: „Já se skrze to nepromodluji. Já už jsem nad tím. Křesťan by měl chodit „nad tím" - měl by být „nad tím", být v obecnství s Bohem, každý den, každou minutu, každou hodinu."

Ona řekla: „Co s tím tedy děláte?"

Řekl jsem: „Sedněte si tu a pozorujte mne. Zavřu oči a budu se modlit, ale vy mějte oči otevřené."

Potom jsem se modlil: „Drahý Pane, jsem tak rád, že jsem Boží dítě. Jsem tak rád, že jsem spasen. Jsem tak rád, že jsem znovuzrozen. Nic necítím, ale to s tím nemá nic společného. Můj vnitřní člověk je nová bytost. Můj vnitřní člověk je nové stvoření v Kristu. Děkuji ti nejen za to, že jsem znovuzrozen, ale i za to, že jsem naplněn Duchem svatým. Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý ve mně přebývá. Děkuji ti za to, Haleluja!"

Nic jsem necítil, ale přesto jsem to řekl. Když jsem to vyznal, v mém duchu - On tam byl neustále - začalo něco vybublávat na povrch. To bylo jednání a projev Božího Ducha. Stále ještě jsem nic necítil. Ale ve svém duchu jsem vnímal to bublání. Vzduch se to v mém hrdle. Začal jsem se smát - existuje smích v Duchu. Začal jsem mluvit v jazycích.

Ta paní řekla: „Výraz vaší tváře se změnil. Vaše tvář se rozjasnila."

Řekl jsem: „Bylo to tam po celou dobu. Pavel řekl Timoteovi, aby rozněcoval dar, který je v něm. Já jsem jenom roznítil to, co ve mně neustále bylo."

Řekla: „Mohu to udělat také?"

Řekl jsem: „Ano, můžete."

Udělal to a rozdmýchala to, co neustále bylo v ní.

Nepamatuji si, že bychom se modlili za ten nádor. Poslední zprávy, které jsem o ní slyšel, byly, že nádor zmizel.

Postav svoji víru na Slovu, ne na svých pocitech.

Římanům 8,16 neříká, že Duch svědčí spolu s naším tělem nebo s našimi pocity.

Smith Wigglesworth, velký anglický apoštol víry, řekl: „Nepohne se mnou to, co cítím. Nepohne se mnou to, co vidím. Pohne se mnou pouze to, čemu věřím. Nemohu porozumět Bohu skrze pocity. Rozumím Bohu skrze to, co o Něm říká jeho Slovo. Rozumím Ježíši Kristu skrze to, co o Něm říká Slovo. On je vše, co

Boží slovo říká, že je."

Neporozumíš sám sobě skrze pocity. Porozuměj sám sobě jako znovuzrozenému, Duchem naplněnému křesťanovi skrze to, co o tobě říká Boží slovo. A když čteš, co o tobě Boží slovo říká, potom, ať už se tak cítíš nebo ne, řekni: »Ano, to jsem já. Mám to. Boží slovo říká, že to mám. Mohu dělat to, o čem Boží slovo říká, že to dělat mohu. Jsem to, co Boží slovo říká, že jsem."

Tak se začne rozvíjet tvůj duch.

A Duch svatý svědčí právě s tvým duchem.

Pomoc z nitra

"Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít."

Jan 16,13

Všimněme si některých věcí, které Ježíš řekl o Duchu svatém.

"... on vás uvede do veškeré pravdy..." On vás povede, bude vaším průvodcem.

„...Neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší . . ." On mluví. Cokoli uslyší od Boha, cokoli uslyší od Ježíše, to bude mluvit ke tvému duchu. Kde bude mluvit? Je ve tvém duchu a tam také mluví. Nemluví někde venku ve vzduchu. Mluví uvnitř. Předává Boží poselství tvému duchu buď skrze vnitřní svědectví nebo skrze vnitřní hlas.

„...a oznámí vám, co má přijít. . ." Nevěřím, že to znamená pouze to, že nám Duch svatý oznámí jen budoucí události zapsané v Božím slovu. Znamená to také, že Duch svatý ukáže věci, které se stanou přímo tobě. Například mezi mými blízkými příbuznými nikdo nezemřel, aniž bych o tom věděl předem. Dva roky dopředu jsem věděl, že můj tchán zemře. A začal jsem připravovat svoji manželku na jeho smrt. Byla jeho jedinou dcerou, miláčkem rodiny a byla svému otci velmi blízká. Věděl jsem, že by to nesla těžce. Tak jsem jí začal říkat: „Miláčku, víš, pan Rooker stárne. Už se blíží k sedmdesátce a Bůh nám zaslíbil pouze 70 nebo 80 let života." Dva roky jsem tu a tam utrousil nějakou poznámku, abych ji na to připravil.

Byl jsem na shromáždění v jiném městě a dostal jsem telefonát. Večer po bohoslužbách jsem seděl v hotelu. Zazvonil telefon. Něco ve mně řeklo: „To je pro tebe, to je to, o čem jsi dva roky mluvil." Za 28 dní byl můj tchán v nebi. Když víš věci předem, nejsi nepřipraven.

Ale Utěšitel, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.

Jan 14,26

Duch svatý tě bude učit.

On ti připomene všechno.

Lidé se mě často ptají, jak si toho dokážu tolik zapamatovat. V jednom období jsem mohl z paměti citovat tři čtvrtiny Nového zákona.

„Jak se učíte nazpaměť?“

Vždycky odpovídám: „Za celý svůj život jsem se neučil nazpaměť jediný verš. Nevím nic o tom, jak se učit nazpaměť. Předpokládám, že můžete rozvíjet svoji mysl, když na tom budete pracovat. Ale já prostě začnu hovořit a verše z Písma mi přicházejí samy. On mi je připomíná. On je tam uvnitř.“

Když se naučíš spolupracovat s Duchem svatým, ukáže ti budoucí věci a bude ti také věci připomínat.

Způsob číslo tři: Hlas Ducha svatého

„A Petr stále ještě přemýšlel o svém vidění, když mu Duch řekl: „Jsou tu tři muži a hledají tě.“

Skutky 10,19

Bůh nás vede skrze malý tichý hlas. Ale vede nás také tak, že k nám mluví hlas Ducha svatého. To je třetí nejdůležitější způsob, jak nás Duch vede. První je vnitřní svědectví. Druhý je vnitřní malý tichý hlas. Třetí je hlas Ducha svatého.

Je rozdíl mezi tím, když Duch svatý mluví vnitřním hlasem k našemu duchu, a malým tichým hlasem, který je hlasem našeho vlastního ducha. Když k tobě mluví Duch svatý, je to autoritativnější.

Někdy, ačkoli je to ve tvém nitru, je to tak skutečné, že se ohlédneš a hledáš, kdo to řekl. Myslíš si, že to řekl někdo za tebou. Potom si uvědomíš, že to bylo v tobě.

Pamatujete si, jak Samuel ve Starém zákoně slyšel hlas volající jeho jméno: „Samueli, Samueli“? Myslel si, že ho . volá Élí. Vyskočil a běžel za ním, aby zjistil, co chce. Élí řekl: „Ne, nevolal jsem tě.“ Samuel se vrátil zpátky do postele. Potom slyšel znovu: „Samueli, Samueli.“ Znovu běžel k Élí-mu. „Ne, nevolal jsem tě.“ Potřetí se stalo totéž. Nakonec Élímu svitlo, co se děje. Řekl: „Příště, až na tebe zavolá, odpověz mu.“ Samuel tomu hlasu odpověděl a Bůh k němu mluvil.

Během 44 let služby jsem zjistil, že když Bůh jednal nějak nápadněji - všechna jeho vedení jsou nadpřirozená, některá však nejsou tak nápadná - když ke mně například mluvil tak, že se mi to zdálo být slyšitelné, čekalo mne tvrdé období. Kdyby ke mně Bůh nemluvil tak nápadně, nezůstal bych stát pevně.

Jako ilustraci uvedu tuto událost. Slyšel jsem, že v jednom sboru je volné místo pastora (tento sbor byl posledním sborem, ve kterém jsem sloužil jako pastor na plný úvazek), a dohodl jsem s nimi, že tam budu jeden středeční večer kázat. Než jsem tam měl jít, jsem měl třítydenní evangelizaci v Houstonu. Během této evangelizace jsme se s pastorem a jeho bratrem - také kazatelem - scházeli každý den ve sboru k modlitbám za večerní shromáždění. Sbor, který připravil středeční večerní shromáždění, byl jejich domovským sborem. Každý den se mě

ptali: „Už jsi se modlil ohledně tohoto sboru?“

Nakonec jsem se za to modlil. Prostě jsem Pánu řekl: „Příští pondělí tam pojedu a ve středu budu kázat. Nevím, jestli chceš, abych tam byl pastorem, nebo ne. Nevím ani, jestli já sám tam chci jako pastor sloužit. Ale přijmu cokoli, co ty o tom řekneš.“

To bylo všechno, co jsem řekl. Potom jsem slyšel hlas, který promluvil tak jasně, že jsem vyskočil. Ohlédl jsem se za sebe. Opravdu jsem si myslel, že jeden z těch kazatelů mě slyšel a dělal si ze mě legraci. Ale já jsem ten hlas slyšel. Pro mě byl slyšitelný. Ten hlas řekl: „Jsi příštím pastorem tohoto sboru. A bude to také poslední sbor, ve kterém budeš jako pastor sloužit.“

(Dalo by se to vysvětlit tisíci různými způsoby! Mohli byste dovolit d'áblu, aby vám řekl, že zemřete. Nebo že prožijete porážku. Ale znamenalo to, že moje služba se změní na službu v poli.)

V tu chvíli ti dva kazatelé přicházeli uličkou. Jako obvykle se mne zeptali: „Už jsi se modlil ohledně tohoto sboru?“

Řekl jsem: „Právě se díváte na budoucího pastora.“

„Ó, kdybys znal ten sbor tak jako my, určitě bys to neřekl. Je rozdělený přesně na dvě stejné poloviny. Jakmile jedna polovina sboru s něčím souhlasí, druhá polovina je proti. K tomu, abys byl zvolen na místo pastora, je třeba dvou třetin hlasů a řekneme ti to upřímně, nemáš šanci být zvolen.“

„O tom nic nevím. Vím jen to, že jsem příštím pastorem.“

„Opravdu ten sbor neznáš tak jako my.“

Řekl jsem: „Ne, ale znám Ježíše. A znám Božího Ducha. Vím, co mi řekl.“

Po svém prvním *kázání* v tom sboru mi bylo jasné, proč se mnou Bůh jednal takovým nápadným způsobem. Každé slovo, které jsem vyslovil, se odrazilo zpět jako gumový míček od zdi. Bylo to tuhé.

Myslel jsem, že budu kázat pouze jeden večer, ale oni pro mě připravili několik večerních shromáždění. Každý večer jsem se musel přestěhovat na jiné místo. Jednu noc jsme byli v domě jednoho diákona a druhou noc v domě jiného.

Jeden z diákonů nám řekl: „Kdybyste zůstali celou dobu u mne, někteří z ostatních by mohli začít žárlit a myslet si, že vás podporují, a hlasovali by proti vám.“

Nechávali jsme si všechny věci v autě a každý večer jsme si brali jen to, co jsme nutně potřebovali na další den. A pokaždé, když jsme se večer dostali do postele, jsem své manželce říkal: „Kdyby ke mně Bůh nemluvil tak nápadně, prostě bych se sebral, vzal děti, nasedl do auta a odjel, aniž bych o tom někomu řekl jediné slovo.“

Moje přirozenost tam nechtěla zůstat ani minutu. Moje mysl chtěla odejít. Můj

duch mě však posiloval, protože Bůh ke mně mluvil tak jasně.

Následovaly volby. Dostal jsem všechny hlasy. Všichni říkali: „To, že někdo v tomto sboru mohl být zvolen jednohlasně, je největší zázrak století.“

Celou tu dobu jsem věděl, že to místo dostanu. Duch Boží mi to řekl.

Rozsuzuj Božím slovem

„Všechno zkoumejte...”

1. Tesalonickým 5,21

Nikdy nezapomeň, že Bible učí, že Boží Duch a Boží slovo spolu navzájem souhlasí. Kdykoli k tobě Duch Boží mluví, bude to vždy v souladu s Božím slovem.

Lidé slyšeli „hlasy" a dostali všechna možná „zjevení", jaká si jen můžeš představit. Někteří lidé stále tvrdí, že slyší hlasy.

Můžeš a máš tyto věci rozsuzovat. Jestli jsou v pořádku, nebo ne, můžeš rozeznat tak, že je budeš rozsuzovat Božím slovem.

Před několika lety jsem kázal v Kalifornii. Žena, která pozvala pastora, jeho manželku a mě na oběd, řekla: „Bratře Hagine, chci vám povědět, co mi Bůh řekl. Chci vám říci svoje zjevení."

Ještě dříve, než otevřela ústa, jsem ve svém duchu skrze vnitřní svědectví věděl, že něco není v pořádku. Ale ona naléhala a já jsem souhlasil. Poskytla nám ve svém milém domě pohostinství a teď mi to „zjevení" chtěla povědět. Začala vyprávět a mluvila asi deset minut, když jsem ji zastavil. Už jsem to nemohl vydržet.

Řekl jsem: „Počkejte prosím minutku. Tam na stole u křesla je Bible. Vezměte si ji a otevřete..." Řekl jsem jí kapitolu a verš v Novém zákoně. „Přečtěte to."

Přečetla to. Potom jsem jí řekl jiný verš. Opět ho přečetla. Ukázal jsem jí na několik veršů z Písma. Vše, co četla, bylo v rozporu s tím, co řekla.

Řekl jsem: „Vidíte, nemohu přijmout to, co říkáte. Není to v souladu s touto knihou. Proto to nemůže být z Božího Ducha."

„Ale bratře Hagine, modlila jsem se u oltáře."

Řekl jsem: „Nezáleží na tom, jestli jste se modlila třeba na střeše sboru. Stejně to není v pořádku. Není to v souladu s Božím slovem."

„Ano, ale já vím, že mi to dal Bůh."

Řekl jsem: „Ne, nedal. Toto je jeho Slovo a to, co vy říkáte, je v přímém rozporu

s tím, co říká jeho Slovo. Můžete mi říci jediný verš na podporu toho, co říkáte?"

„Ne. Ale vím, že jsem slyšela hlas, který ke mně mluvil.“

Právě jsem vám ukázal pět míst z Písma a bez velké námahy bych vám mohl najít dvacet dalších, která jsou v rozporu s tím, co říkáte.“

„Ano“, řekla, „Bible sem, Bible tam, vím, že ke mně Bůh mluvil a budu se toho držet.“

Když jsme odcházeli, pastor řekl: „Nechtěl jsem vám nic říkat předem, ale tato milá paní byla úžasná Boží žena, zapálená pro Pána. Byla pro sbor opravdu požehnáním. Teď je vyloučena ze všech sborů plného evangelia v tomto městě, protože neustále každému vnucuje svoje zjevení.“

Nemáme hledat hlasy.

Neměli bychom se nechat vést hlasy.

Měli bychom se nechat vést Božím slovem.

V létě 1954 jsem kázal na jednom shromáždění v Oregonu. Na konci jednoho z prvních shromáždění jsem vkládal ruce na lidi, kteří stáli v dlouhé řadě. Každého, než jsem mu sloužil, jsem se zeptal, proč přišel. Když jsem přišel k jedné ženě, její manžel, který ji držel za paži, řekl: „Přišli jsme kvůli uzdravení mé manželky.“ Řekl mi, že se duševně zhroutila.

Nevěděl jsem, že ta žena byla dříve učitelkou nedělní školy v tomto sboru, ani že její manžel je diákon.

Ale když jsem na ni vložil ruce, věděl jsem najednou o její situaci všechno, jako kdyby se mi to ve vteřině promítlo na televizní obrazovce. Poznal jsem to skrze duchovní dar zvaný slovo poznání (1 K 12,8). Viděl jsem ji na velkém stanovém shromáždění konaném v jednom z největších oregonských měst. Viděl jsem ji sedět na shromáždění, kde byly tisíce lidí. Slyšela evangelistu vyprávět o tom, jak k němu Bůh při povolání do služby mluvil slyšitelným hlasem.

Nepochybují o tom, že to tak bylo. Ona si však neuvědomila, že on nežádal Boha, aby k němu tímto způsobem mluvil. Bůh to prostě udělal sám od sebe. Nemáme právo vyhledávat, aby k nám Bůh mluvil slyšitelným hlasem. Kdyby nám Bůh ve svém Slovu řekl, že to bude dělat, potom bychom všichni měli právo o to žádat. Tento evangelista ani neočekával, že by Bůh tímto způsobem mluvil, ale Bůh může, když chce, a On uznal za vhodné to tak udělat.

V okamžiku, kdy ho o tom slyšela vyprávět, byla mentálně v pořádku. Ale potom začala usilovat o to, aby k ní Bůh mluvil slyšitelným hlasem - a ďábel se v ní zabydlel. Začala slyšet hlasy. To ji připravilo o zdravý rozum. Teď měla již podruhé jít do ústavu.

Také jsem ve svém duchu viděl, že její manžel ji k tomuto evangelistovi přivedl

znovu, aby ji vysvobodil. Ona osvobození nepřijala a on z toho nyní vinil tohoto evangelistu. Vzal ji k jinému známému evangelistovi. A znovu vysvobozena nebyla. Teď se tento diákon hněvá i na něho. Věděl jsem, že ani teď, kdybych na ni vkládal ruce, by nebyla vysvobozena a pak by se její manžel hněval i na mne. Proto jsem ruku stáhl zpět.

Řekl jsem tomu muži: „Vezměte svoji manželku do pastorovy studovny a počkejte tam. Až dokončím tuto řadu, přijdu si s vámi promluvit.“

Pastor a já jsme šli společně do studovny.

Řekl jsem: „Nejdříve vám řeknu, že jsem nikdy předtím nebyl v Oregonu a vás dva jsem nikdy předtím neviděl. Ani nevím, jestli vás pastor zná.“

Pastor řekl: „On je jedním z našich diákonů.“

„Dobrá,“ řekl jsem, „pastor vám dosvědčí, že mi o vás nic neřekl.“

Potom jsem vyprávěl, co jsem viděl.

Diákon řekl: „Přesně tak to je.“

Řekl jsem: „Teď vám řeknu, proč jsem vaší manželce nesloužil. Víte, ona ty hlasy slyšet chce. Není na tom duševně tak špatně, aby nevěděla, o čem mluvím.“

Ona promluvila: „Vím přesně, o čem mluvíte.“

Řekl jsem: „Sestro, nebudete osvobozena, dokud nebudete osvobození chtít. Dokud se vám to líbí tak, jak to je, dokud budete chtít ty hlasy slyšet, budete je slyšet.“

Ona řekla: „Chci je slyšet.“

Dokud hříšník chce žít v hříchu, Bůh ho v hříchu žít nechá. Ale pokud se chce změnit, Bůh jeho touhu naplní.

To, že se člověk stane křesťanem, neznamená, že ztrácí mravní svobodu jednání. Nestává se robotem, strojem, u kterého Bůh stiskne knoflík a on musí automaticky dělat to, co si Bůh přeje. Stále má svobodnou vůli. Ale chce-li spolupracovat s Bohem, Bůh mu pomůže.

Ta žena řekla: „Chci, aby to tak zůstalo.“

Řekl jsem: „V okamžiku, kdy jsem se vás dotkl, jsem to věděl. Proto jsem vám nesloužil. Zůstane to stejné tak dlouho, dokud to budete chtít.“

NEHLEDEJ HLASY!

Na světě je mnoho hlasů a žádný z nich není bez významu. 1. Korintským 14,10 (překlad z angl.)

Nemáme nic přijímat, aniž bychom to prozkoumali ve světle Božího slova.

Jsem rád, že jsem se některé z těchto věcí naučil už na počátku života s Pánem.

Již jsem zmínil svoje uzdravení, kdy jsem jako mladý chlapec prostě jednal na základě slova z Marka 11,23 a 24.

Narodil jsem se se srdeční vadou. Nikdy jsem neběhal a nehrál si jako ostatní děti. Čtyři měsíce před svými šestnáctými narozeninami jsem byl upoután na lůžko. Moje tělo bylo prakticky úplně ochrnuté. Stále jsem hubl, až jsem vážil jen asi 40 kilogramů.

Jednou jsem se zeptal již pátého lékaře, který měl můj případ na starosti: „Mám špatný zrak nebo krev?“ Když mi bral Dr. Mathis krev z prstu, nezdála se mi červená.

Ten lékař mi odpověděl: „Řeknu ti pravdu, synu. A vysvětlím ti to laicky, abys tomu rozuměl. Bílé krvinky požírají červené krvinky rychleji, než se stačí přirozeně obnovovat, a lékařsky s tím nemůžeme nic účinného udělat. Samotná tato nevléčitelná krevní choroba by byla osudná, i kdybys neměl nemocné srdce a nebyl ochrnutý.“

Nevěděl jsem nic o Božím uzdravování. Neznal jsem na celém světě nikoho, kdo by v Boží uzdravování věřil. Když jsem to našel v Bibli, myslel jsem si, že jsem našel něco, o čem nikdo jiný nic nevěděl. Jednal jsem podle Božího slova a byl jsem uzdraven.

Členové mé rodiny byli, jak bychom řekli, normální křesťané. Byli vlastně křesťanská miminka. Byli spaseni, ale nic dalšího se nenaučili. Neznali Boží slovo týkající se uzdravování. (V našem sboru se učilo, že Bůh by mohl uzdravovat, kdyby chtěl. V jiných sborech se učilo, že Bůh nejen že nechce, ale ani nemůže uzdravovat.) Takže když jsem začal vidět určité věci v Bibli a mluvil o nich se svojí rodinou, odrazovali mě. Měl jsem dost rozumu na to, abych se držel Bible a nechával si ty věci pro sebe.

Když jsem přijal uzdravení, byl jsem v pokoji sám. Vstával jsem a procházel se po pokoji již několik dní před tím, než jsem mamince řekl: „Přines mi boty a ponožky, nějaké spodní prádlo, šortky a košili. (Šestnáct měsíců jsem nenosil nic jiného než pyžamo.) Ráno chci vstát a přijít na snídani.“

„Synu, víš, co děláš?“

Trvalo mi 45 minut, než jsem ji přemluvil, aby mi šaty přinesla.

Bydleli jsme společně s prarodiči z maminy strany a já jsem ji poprosil, aby ostatním nic neříkala.

Dědeček vstával brzo ráno a posadil se venku do zahradní houpací lavice. Když jste slyšeli tu houpáčku zaskřípat, jak vstával a zamířil si to do zadní části domu do jídelny, nebylo potřeba dívat se na hodinky. Bylo přesně 7:30. Dědeček jel podle rozvrhu. Pokud jste se přece jen na hodinky podívali a nebylo na nich 7:30, nejlepší, co se dalo udělat, bylo seřídít si je. Bylo 7:30.

Moje ložnice byla v přední části domu. To srpnové ráno v 7:30 jsem uslyšel

zaskřípat houpačku. Slyšel jsem kroky mířící do jídelny. Už jsem seděl v křesle ve svém pokoji oblečený. Dal jsem jim čas, aby se posadili ke stolu. Potom jsem vyšel ze svého pokoje přes druhou ložnici do jídelny.

Nečekali to. Dědeček, málomluvný muž, vzhledl od stolu a řekl: „Vstal mrtvý z mrtvých? Je Lazar vzkříšen?”

Řekl jsem: „Ano, Pán mne pozvedl.”

Potom mne požádal, abych poděkoval Pánu. Modlil jsem se a potom jsme jedli. Je úžasné, jak rychle se dá jíst, když se u toho moc nemluví. U dědečkova stolu se nemluvílo. Obzvláště mladí lidé ne. Za patnáct minut jsme byli po snídani.

Vrátil jsem se do svého pokoje. Bylo za deset minut osm. Věděl jsem, že maminka přijde kolem osmé ustlat postel. Obvykle jsem byl v posteli a ona mne vykoupala. Právě před dvěma dny, v den, kdy jsem byl uzdraven, mě koupala. Byl jsem tak bezmocný. A toto čtvrté ráno, přestože moje srdce fungovalo správně, jsem se po vynaložení tolika energie cítil slabý.

Myslel jsem si: *Chvilku si lehnu na postel a odpočinu si, než maminka přijde uklidit pokoj. Potom si půjdu sednout s dědečkem do houpačky.* A kolem desáté hodiny jsem se chtěl projít městem.

Spal jsem asi deset minut. V osm hodin jsem byl najednou naprosto vzhůru. Myslel jsem si, že je v pokoji maminka. Někdo byl v pokoji. Neviděl jsem ho, ale slyšel jsem hlas. Pro mne byl slyšitelný.

Mluvil pomalu, monotónně a dokonce citoval Písmo. Řekl: „A CO JE TVŮJ ŽIVOT? JE TO JEN PÁRA, KTERÁ SE NA CHVÍLI OBJEVÍ A ZASE ZMIZÍ.” Tady se odmlčel.

Potom ten hlas pokračoval: „A DNES JISTĚ ZEMŘEŠ.”

Každý hlas není od Boha. První slyšitelný hlas, který jsem kdy slyšel, byl d'áblův, ale tehdy jsem to nerozeznal. Myslel jsem si, že Bůh byl přímo v mé místnosti.

Posadil jsem se na postel. Myšlenky v mé mysli létaly rychleji než střely z kulometu. Věděl jsem, že Jakub řekl: „Neboť co je tvoje tělo? Je jen pára, která se na krátký čas objeví a zase zmizí.” (Jakub 4,14) Věděl jsem, že to v Písmu je. A věděl jsem, že Pán řekl Izajášovi, aby vyřídil králi Chizkiášovi: „Udělej pořizení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.” (Iz 38,1)

Také prvních šest měsíců svého pobytu na lůžku, před tím, než jsem se dozvěděl o Božím uzdravování, jsem se modlil podle poznání, které jsem měl. Lékaři řekli, že musím zemřít, a já jsem to přijal. Modlil jsem se: „Pane, dej mi to vědět předem, abych se mohl s každým rozloučit.”

A tyto myšlenky, jako jiný hlas mluvící k mé mysli, řekly: *Bůh jednal nadpřirozeným způsobem proto, aby ti dal vědět, že zemřeš, a abys měl čas se se všemi rozloučit. Boží uzdravování existuje. Jsi uzdraven.* (To d'ábel nemohl

zpochybňovat. Znal jsem Boží slovo o uzdravování.) *Tvoje rodina ví, že jsi byl uzdraven. Vidí to. Ale pamatuj si, že Bible říká: „Člověku je určeno jednou zemřít.“ Přišel tvůj určený čas. Dnes zemřeš.*

Vstal jsem z postele - myslel jsem si, že Bůh stojí přímo v mém pokoji - po špičkách jsem přešel na druhou stranu pokoje a posadil se do křesla u okna. Tam jsem od 8:30 ráno do 14:30 odpoledne čekal na smrt.

Kolem půl třetí, stále ještě jsem seděl v křesle, se odněkud zdola z mého nitra vynořila slova. Tehdy jsem nevěděl to, co vím teď. Ale byl jsem zrozen z Ducha. Duch svatý byl v mém duchu. A On také napsal Bibli. Svatí Boží muži psali to, co jim dával Duch. Duch ví, co v té knize je. Protože On byl ve mně, proto i můj duch věděl některé věci, které věděl Duch svatý.

Odněkud zdola z mého nitra se vynořila tato slova: *Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.*

Neposlouchal jsem je. Nechal jsem je od sebe odplout. Stále jsem tam seděl a čekal na smrt.

Znovu se odněkud zdola z mého nitra vynořila tato slova: *Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.*

Uchopil jsem je a chvíli je převracel v mysli. Potom jsem si pomyslel: *Ano, ale Bůh jednal tímto nadpřirozeným způsobem, aby mi oznámil, že zemřu.* Když jsem si to pomyslel, ta slova zmizela.

Seděl jsem tam a ta slova se vynořila potřetí, to vnitřní cosi řeklo mojí mysli: *Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.*

Na malý okamžik jsem je uchopil a zopakoval je v mysli.

Potom jsem zašeptal: *„Ano, ale Bůh jednal tímto nadpřirozeným způsobem, aby mi oznámil, že zemřu.“* A opět, když jsem to zašeptal, slova zmizela.

Po čtvrté mluvil Duch svatý trochu autoritativněji. Vyskočil jsem. Myslel jsem, že někdo proklouzl do místnosti. Hlas Ducha Božího řekl: *„Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.“*

Řekl jsem: *„Kdo to řekl?“* Myslel jsem tím: *„Kdo to tu ke mně mluví?“*

Hlas odpověděl a řekl: *„Žalm 91.“*

Bibli jsem měl celý den na zemi pod křeslem, na kterém jsem seděl. Ani jsem se na ni nepodíval. Teď jsem ji vzal a nalistoval žalm 91. Když jsem dočetl na konec, stálo tam: *„Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.“* (v. 16)

Ale myslíte si, že se ďábel tak rychle vzdá? Ne, ne. Jiný hlas - vypadalo to, jako by něco sedělo na mém rameni - řekl k mému přirozenému sluchu a mysli: *„Ano, ale to je ve Starém zákoně. To je pouze pro Židy. To není pro církev.“*

Posadil jsem se a chvíli jsem přemýšlel. Pak jsem řekl: „Vím, co udělám. Projdu si odkazy. Jestli najdu v Novém zákoně něco podobného, budu vědět, že to patří mně a církvi.“

Začal jsem u devadesátého prvního žalmu. Odkaz na „dlouhých let“ mě vedl do knihy Přísloví. Slovo mě začalo osvěcovat. Při čtení veršů z knihy Přísloví jsem začal chápat, že ten slyšitelný hlas nemohl být od Boha.

Hlas citoval Židům 9,27: „*Člověku je určeno jednou zemřít, a potom bude soud*“, ale potom to nesprávně vyložil. Protože věděl, že jsem to neznal lépe, řekl: „Každý má určený čas smrti.“ Stále můžete slyšet lidi kolem říkat tuto věc. Dokonce i znovuzrození, Duchem naplnění křesťané říkají: „Až přijde tvůj čas, zemřeš.“ To není pravda. Nemáš určený den smrti.

Znovu a znovu jsem četl v knize Přísloví, že když budeš dělat určité věci, dny tvého života budou ukráceny. Ale konání jiných věcí tvůj život prodlouží. Věděl jsem, že Boží slovo má pravdu. Věděl jsem, že i když nějaký hlas vytrhl místo z Písma a řekl mi ho, nebyl to Bůh. Protože to nebylo v souladu s ostatním Božím slovem.

Pokračoval jsem v pročítání odkazů. Dostal jsem se do Nového zákona k Efezským 6,1-3. A potom do první a druhé epištoly Petrovy. A zjistil jsem, že Pavel a Petr citovali místa ze Starého zákona týkající se dlouhého života.

Vyskočil jsem z křesla s Bibli v ruce. Zatnul jsem pěst, kopl nohou a řekl: „Satane, vypadni odsud. To ty jsi ke mně mluvil. Ty jsi ke mně mluvil tím nadpřirozeným hlasem. Chci, abys věděl, že dnes nezemřu! A nezemřu ani zítra! A nezemřu ani příští týden! A nezemřu ani příští měsíc! A nezemřu ani příští rok! A nezemřu ani v příštích pěti letech! A nezemřu ani v příštích deseti letech! A nezemřu ani v příštích patnácti letech! A nezemřu ani v příštích dvaceti letech! A nezemřu ani v příštích dvaceti pěti letech! A nezemřu ani v příštích třiceti letech! A nezemřu ani v příštích čtyřiceti letech! A nezemřu ani v příštích padesáti letech! A nezemřu ani v příštích padesáti pěti letech!“

Bylo mi sedmnáct a dostal jsem se na sedmdesát dva.

On řekl: „Dlouhých let dopřeji mu do *sylosti*.“ Pokud nebudu životem nasycen v 72 letech, budu pokračovat až do nasycení.

Můj duch, nebo Duch svatý?

„Duch člověka je světlo od Hospodina...“

Příslaví 20,27

Někdo se může zeptat: „Jak mohu rozeznat, jestli je to můj duch, nebo Duch svatý, kdo mi říká, abych něco udělal?“

Duch člověka je svíce Hospodinova.

„Ale mohu to být také jen *já*, kdo tu věc chce dělat.“

Ujasněme si pojmy. Jestliže slovem „já“ myslíš tělo, tak tělo samozřejmě nemůžeš vždy poslouchat. Ale jestliže slovem „já“ myslíš vnitřního člověka, to skutečné já, pak je to v pořádku. Běž a udělej to, co vnitřní člověk chce.

Jestliže tvůj duch je nové stvoření v Kristu Ježíši, staré věci pominuly a všechny věci jsou nové, je-li ve tvém duchu Boží život a Boží přirozenost a Duch svatý, je-li tvůj duch v obecenství s Bohem, určitě ti neřekne, abys dělal něco, co není v pořádku. Jsi-li Duchem naplněný křesťan, Duch svatý přebývá ve tvém vnitřním člověku ve své plnosti. Ne v částce, ale v plnosti.

Vnitřní člověk křesťana nechce dělat špatné věci, vnější člověk ano. Měl bys být schopen rozeznat, jestli je to tělo nebo duch, kdo chce, abys něco dělal. Tento text je pro mnohé hádankou:

Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.

1. Janova 3,9

Tady se mluví o vnitřním člověku. Tělesně jsme se narodili lidským rodičům a podílíme se na jejich přirozenosti. Duchovně jsme se narodili z Boha a účastníme se jeho přirozenosti. Konání zla není součástí Boží přirozenosti.

Jako křesťan jsem mnohokrát selhal. Ale můj vnitřní člověk se na tom nepodílel. Dokonce se mnou ani nesouhlasil, když jsem tu špatnou věc dělal. Snažil se mne přesvědčit, abych tak nejednal. Mé srdce plakalo, že jsem to udělal. Nechal jsem se zmást tělem a selhal jsem, ale můj duch s tím nikdy nesouhlasil. To símě je v mém duchu, ne v mém těle.

Budeš selhávat tak dlouho, dokud budeš povolovat tělu, aby tě ovládalo. Pokud budeš dovolovat své přirozené mysli, aby tě ovládala, a neobnovíš ji Božím slovem, budeš selhávat.

Proto Pavel znovuzrozeným, Duchem naplněným křesťanům napsal dvě věci: 1. vydávejte svá těla, 2. obnovujte svoji mysl Slovem (Ř 12,1.2).

Dokud není tvoje mysl obnovena Božím slovem, bude tvé tělo a neobnovená mysl dominovat nad duchem Budeš stále křesťanské miminko - tělesný křesťan.

Pavel řekl církvi v Korintu: „*A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu.*“ (1 K 3,1 K)

„*Ještě jste tělesní,*“ řekl. (v. 3) Jiný překlad zní: „Ještě jste ovládáni tělem.“

Potom jim řekl: „*Zdali podle člověka nechodíte?*“ (v. 3) Jiný překlad zní: „Žijete jako obyčejní lidé.“ Co tím myslel?

Myslel tím, že žili a dělali věci stejným způsobem jako nespaseni lidé.

Když obnovíš svoji mysl Božím slovem, potom se mysl postaví na stranu ducha, a ne na stranu těla. A ti dva - tvůj duch skrze tvou mysl - budou ovládat tělo.

Můj duch mi neřekne nic špatného. Je v něm Boží přirozenost, je v něm Boží život, je v něm Boží láska, je v něm Boží Duch.

Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti...

2. Petrova 1,4

Narodili jsme se z Boha. Potom se sytíme Božím slovem. Tím se stáváme účastníky Boží přirozenosti. Máme-li v sobě božskou přirozenost, náš duch nás nepovede k ničemu špatnému. - Cokoli ti tvůj duch řekne, bude správné.

Vidím

„Protože jsme ztratili mnoho dní a plavba byla nebezpečná, neboť již minul čas postu, Pavel je varoval: Mužové, vidím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou pro náklad a loď, nýbrž ohrozí i naše životy.“

Skutky 27,9.10

Pavel řekl: „*Vidím...*“ Neřekl: „Mám zjevení.“ Neřekl: „Pán mi pověděl.“ Řekl: „*Vidím.*“

Jak to viděl?

Skrze vnitřní svědectví. Neviděl to duševně. Neviděl to ani tělesně. Měl svědectví ve svém duchu.

Sedmičlenná rodina se chystala jíst. Káva, nápoje a jídlo pro děti už byly na stole. Vtom otec řekl: „Musíme rychle domů.“

„Proč?“

„Nevím, mám takový dojem, něco na mě naléhá, abychom šli domů.“

Běželi domů. Dům právě začal hořet. Kdyby čekali, všechno by shořelo. Ale skrze svědectví Ducha včas přijali varování.

Kdyby to shořelo, někdo by třeba řekl: „Bůh to udělal s nějakým záměrem.“

Ne, uniklo nám Boží vedení, protože jsme nenaslouchali. Nevnímali jsme svého ducha.

Nikde v Bibli nenajdete tvrzení, že Bůh takové věci působí proto, aby někoho něco naučil. Kdyby Pavlovi naslouchali, mohli zachránit loď i s nákladem. Ale takto přišli o všechno, co měli, a málem i o své životy. Kdyby Pavlovi nezačali naslouchat, zahynuli by.

Bůh není nepřítel! On se nám snaží pomoci! Nepracuje proti nám! Pracuje pro nás!

Budeme-li si více uvědomovat svého ducha, můžeme se naučit, jak s Bohem lépe spolupracovat.

Pamatujte si, že první způsob, kterým Bůh svoje děti vede, je vnitřní svědectví.

Spektakulární vedení

„Proto, králi Agrippa, jsem nebyl neposlušný tomu nebeskému vidění...”

Skutky 26,19 (překlad z angl.)

Bůh nás dnes vede stejně, jako vedl první křesťany. Jeho Slovo dnes působí stejně jako tehdy. Nezměnilo se. Duch Boží se nezměnil. Bůh se nemění.

Není to tak, že by první věřící měli svoji církev a my teď máme jinou. Bylo chybou, že jsme to takhle chápali. Jsme ve stejném období, ve kterém byli oni - v období církve. Jsme ve stejné církvi. Máme stejného Ducha svatého. Nám se však zdálo, že oni měli něco, co my nemáme. Tak to není.

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.” I dnes jsou tu Boží synové. A Duch Boží stále Boží syny vede.

Podíváme se tedy do Skutků apoštolských a na jiná místa Bible, abychom viděli, jak je Bůh vedl. Občas byli někteří vedeni viděním. Jiným se zjevil anděl a řekl jim, co mají dělat. Takové věci se však lidem nestávají každý den. Většinou z nich se to stalo za celý život pouze jednou nebo dvakrát. Není to tedy běžný způsob, jak Bůh své děti vede. Někdy máme dojem, že téměř každý den se někomu zjevil anděl a něco mu řekl. Tak tomu nebylo.

Příliš často, když Bůh svědčí spolu s naším duchem a pokouší se vést nás způsobem, o němž mluvil ve svém Slovu, neposloucháme, protože chceme něco takového jako vidění nebo anděla.

Nemáme právo vyhledávat vidění. Nemáme právo žádat, aby nám Bůh poslal anděla. Nikde v Písmu se nemluví o tom, že bychom to měli dělat. Máme právo žádat to, co Bible zaslubuje. A když Bůh chce dát vidění, dobře. Když chce poslat anděla, také dobře.

Jako mladý křesťan jsem dělal tutéž věc, kterou dělala ve svém křesťanském dětství většina křesťanů. Slyšel jsem jiné vyprávět o viděních a andělech a modlil jsem se, aby se něco takového stalo i mně. A nikdy se to nestalo.

Potom jsem dozrál do stadia, kdy jsem něco takového přestal očekávat. Nemodlil jsem se, aby se to stalo. Neočekával jsem to. Ale jednoho dne, v roce 1949, jsem se modlil ve sboru, který jsem vedl jako pastor. Zavřel jsem se

nahoře ve sboru a očekával jsem na Boha, protože jsem měl ve svém duchu svědectví, že to mám udělat. Potom ke mně Duch svatý - ne můj duch - mluvil.

Než vám řeknu, o čem se mnou mluvil, podívejte se se mnou na toto místo Písma, kde měl Petr vidění a potom ho vedl hlas Ducha Božího:

Druhého dne, právě když se blížili k městu, vyšel Petr za poledne na rovnou střechu domu, aby se modlil. Pak dostal hlad a chtěl se najíst. Zatímco mu připravovali jídlo, upadl do vytržení mysli: Vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi.

Skutky 10,9-11

Bůh Petrovi skrze vidění ukázal, že přivede ke spasení i pohany. Teď přeskochíme do devatenáctého verše.

A Petr stále ještě přemýšlel o svém vidění, když mu DUCH ŘEKL: „Jsou tu tři muži a hledají tě; sejdi hned dolů a bez rozpaků s nimi jdi, neboť já jsem je poslal.“

Skutky 10,19.20,

Byli to tři muži z Kornéliova domu. Poté, co Petr kázal pohanům, si ho z Jeruzaléma zavolali na kobereček. V jedenácté kapitole Skutků Petr tuto událost vypráví znovu.

A právě v tu chvíli se zastavili před domem, kde jsme bydleli, tři muži, poslaní ke mě z Cesareje. DUCH MI ŘEKL, abych bez rozpaků šel s nimi...

Skutky 11,11.12

Duch svatý k Petrovi mluvil. Možná se Petr rozhlédl, kdo to k němu mluví. Nevím. Ale věděl, že mu Duch přikázal jít.

Když jsem tedy očekával ve svém sboru, Duch ke mně mluvil. Řekl mi: „Uvedu tě do zjevení a vidění.“

Okamžitě začala přicházet zjevení v souladu s Biblií -nemluvím o něčem, co není ve shodě s Biblií. Tehdy v roce 1950 mi začala přicházet vidění. Ježíš sám se mi zjevil a mluvil se mnou osmkrát. Měl jsem také i jiná vidění.

Duch mi přikázal jít

„V Antiochii byli v církvi proroci a učitelé: Barnabáš, Simeon zvaný Černý, Lucius z Kyrény, Manahem, který býval druhem tetrarchy Heroda, a Saul. Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, ŘEKL DUCH SVATÝ: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“

Skutky 13,1.2

Duch svatý řekl. Především by bylo zajímavé si všimnout, za jakých okolností, Duch svatý řekl. *„Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, Duch svatý řekl.*

Jsem přesvědčen, že potřebujeme mít shromáždění, kde sloužíme Pánu. Příliš často sloužíme pouze jedni druhým. Biblické hodiny jsou dobré, potřebujeme je. Zpívání je také dobré. Ale příliš často nezpíváme Pánu, zpíváme shromáždění. Mějme i shromáždění, kde budeme sloužit Pánu. Kde na Něho budeme očekávat. V takové atmosféře k nám Duch svatý může mluvit.

Tady byla skupina pěti služebníků.

Nevím, jak k nim Duch svatý mluvil. Mohlo to být tak, že jeden z proroků to vyslovil. Ale jedním jsem si jist - všichni slyšeli a všichni souhlasili s tím, že mluvil Duch svatý.

Duch svatý řekl: *„Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal...“*

Petr řekl: *„Duch mi přikázal, abych šel...“*

Jednou, když jsem již mnoho let sloužil Pánu, přišla smrt a přilepila se na moje tělo. Poznám smrt, když přijde, byl jsem dvakrát mrtev a vrátil jsem se. Vím, jaké to je. Duch svatý na mne sestoupil a pozvedl mne právě v okamžiku, kdy jsem začal padat do náruče smrti.

Slyšel jsem hlas. Pro mne byl slyšitelný. Věřím, že to byl Ježíš. Vím, že to mluvil Duch svatý. Již dříve jsme probírali, že Duch svatý nemluví sám ze sebe, ale že cokoli uslyší, to mluví. Slyšel tedy Boha nebo Ježíše a řekl to, co slyšel.

Znělo to jako lidský hlas. Řekl: *„Nezemřeš, ale budeš žít. Chci, abys můj lid učil víře. Dopustil jsem, abys prošel různými zkušenostmi. Naučil ses víře z mého Slova i ze zkušenosti. Teď běž a vyučuj tomu, co jsem tě naučil, můj lid. Běž a*

vyučuj můj lid víře."

V okamžiku, kdy hlas přestal mluvit, jsem byl naprosto v pořádku.

Snažím se být poslušný tohoto nebeského hlasu. Proto tolik vyučuji o víře - je to moje povolání.

Teď se znovu vrátím k období, kdy se mi v roce 1959 v El Pasu v Texasu zjevil Ježíš. Během tohoto vidění mi řekl: „Jdi a vyučuj můj lid tomu, jak se nechat vést mým Duchem." Zanedbával jsem to, ale od nynějška už o tom budu vyučovat více. Proto píše tuto knihu.

Vedení skrze proroctví

„Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči.“

1. Korintským 14,1

„Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc činit divy?“

1. Korintským 12,29

Pavel starším církve v Efezu při loučení řekl: *„Nyní jdu do Jeruzaléma, protože mě Duch nutí, a nevím, co mé tam potká. Vím jen tolik, že mi Duch svatý město od města ohlašuje, že na mne čekají pouta a utrpení.“* (Skutky 20,22.23)

Potom ve 21. kapitole Pavel na své cestě připlul do Týru, kde měla loď vyložit svůj náklad. Lukáš, pisatel Skutků, byl s Pavlem. Napsal: *„Vyhledali jsme učedníky a zůstali jsme tam sedm dní. Ti z vnuknutí Ducha říkali Pavlovi, aby nechodil do Jeruzaléma.“* (v. 4)

Pavel pokračoval v cestě:

Druhý den jsme se vydali na cestu a přišli do Cesareje. Tam jsme navštívili Filipa, kazatele evangelia a jednoho ze sedmi jáhnů, a ubytovali se u něho. Ten měl čtyři neprovdané dcery', prorokyně. Když jsme tam byli několik dní, přišel z Judska prorok, jménem Agabos. Přišel k nám, vzal Pavlův opasek, svázal si jím nohy i ruce a řekl: *„Toto praví Duch svatý: Muže, kterému patří tento opasek, židé v Jeruzalémě takto svážou a vydají pohanům.“* Když jsme to uslyšeli, prosili jsme my i tamější bratři Pavla, aby do Jeruzaléma nechodil. Ale on odpověděl: *„Proč pláčete a působíte mi tím větší bolest? Vždyť já jsem připraven nejen nechat se svázat, nýbrž i zemřít v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše!“* Protože se nedal přemluvit, přestali jsme naléhat a řekli jsme: *„Děj se vůle Páně!“*

Skutky 21,8-14

Někteří si mysleli, že tady Pavel minul Boží vedení. Ale když tam přišel a byl zatčen, stanul před ním v noci Ježíš. Zjevil se mu ve vidění. Nepokáral Pavla. Neřekl mu, že minul Boží vedení. Řekl: *„Neztrácej odvahu! Jako jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčit i v Římě.“* (Skutky 23,11)

Ne, Pavel neselhal, ale Bůh ho připravoval na to, co se mělo stát.

Všimněte si, že jsou tu dvě věci:

1. Dar proroctví.
2. Služba proroka.

Je v tom rozdíl. Není to totéž. Je chybou tyto dvě věci plést dohromady, a přece se to často děje.

To že někdo prorokuje, z něho ještě nedělá proroka. Boží slovo jasně učí, že každý by měl toužit po tom, aby prorokoval (1. Korintským 14,1). Kdyby to, že prorokuješ, znamenalo, že jsi prorok, potom by to vypadalo, že Pán řekl, že každý má toužit být prorokem. Avšak Pavel se ptal: „*Jsou všichni apoštoly? Jsou všichni proroky?...*” Odpověď zní ne. Všichni nemohou být proroky a Bůh by nám neřekl, abychom hledali něco, co nemůžeme dostat.

Kdo má dar proroctví, mluví k lidem k jejich zbudování, napomenutí a potěšení (1K 14,3). Proroctví je nadpřirozeně dané poselství ve známém - tvém vlastním jazyce. (Mluvení jazyky je nadpřirozené mluvení v neznámém jazyku - v jazyku, který neznáš.) Proroctví, stejně jako jazyky, může být použito v modlitbě.

Někdy, když prorokuješ, se ti zdá, jako byste byli dva. Zdá se mi, jako bych stál vedle sebe. Přichází to z mého vnitřního člověka, kde přebývá ten, který prorokuje - Duch Boží. Naslouchám přirozeným sluchem tomu, co říká.

Úřad proroka

Máme také úřad proroka. Aniž bych to chtěl detailně rozebírat, dotkneme se toho krátce v souvislosti s vedením. Je-li někdo prorok, stojí v úřadu a ve službě. V jeho službě se musí kromě proroctví projevovat také další dary. Dar proroctví, jak jsme řekli je mluvení k lidem pro jejich zbudování, napomínání a potěšování. V tomto daru proroctví vůbec nejde o *předpovídání* budoucnosti. Avšak ve službě proroka se předvídaní a proroctví o budoucích událostech vyskytuje. Spolu s darem proroctví se v jeho službě projevují i zjevující dary (slovo moudrosti, slovo poznání nebo dar rozlišování duchů).

Je třeba si uvědomit, že duchovní věci je možno zneužít stejně jako věci přirozené. Někteří lidé si to vůbec neuvědomují. Myslí si, že protože je něco duchovní, musí to být dokonalé - nedá se to zneužít.

Znám lidi, kteří byli kdysi bohatí a teď zbankrotovali, protože poslouchali něčí proroctví o tom, jak mají investovat.

Vzpomínám si na jednoho milého muže ve svém shromáždění. Věděl jsem, kdo je, ale blíže jsem se s ním neznal. Nevěděl jsem, že v oblasti byznysu nikdy nic nepodnikl, aniž by před tím zavolal takového „proroka“, aby mu prorokoval, co má dělat.

Řekl jsem mu: „Cítím, že vám musím něco říci. Když budete naslouchat každému, kdo vám radí, přijdete o všechno a zbankrotujete.“

Neposlechl. Chudák chlapík, byl velmi bohatý a přišel o domov a o všechno, co měl. A toto jsem neviděl jen jednou, ale několikrát.

Viděl jsem služebníky, kteří přišli o svoji službu díky špatným proroctvím.

Musíš rozsuzovat proroctví Božím slovem. Jestli to není ve shodě s Božím slovem, pak to není v pořádku.

Za druhé: Osobní proroctví musíš rozsuzovat podle toho, co ty sám máš ve svém duchu. Nemáš-li to ve svém duchu, nepřijímej to.

Mnoho let jsem ve službě hodně cestoval. Kamkoli přijdu, vždy se tam najde nějaký člověk, někdy dva nebo tři, kdo má pro mě proroctví od Pána. Během těch let pouze jedno nebo dvě z nich byly správné.

Nestavěj svůj život na proroctvích. Nenech se vést proroctvími. Buduj svůj život na Slovu! Ať jsou ty ostatní věci druhořadé. Postav Boží slovo na první místo!

Lidé někdy říkají: „Jestli to dělá Bůh, tak to musí být v pořádku.“

Musíš si uvědomit, že to neděla Bůh. Dělají to lidé z inspirace Ducha Božího. Nic, s čím má co do činění člověk, nemůže být dokonalé. Duch Boží je dokonalý. Dary Ducha samy o sobě jsou dokonalé. Rozhodně nejsou vždy dokonalé jejich projevy, protože se projevují skrze nedokonalé nádoby. Z toho důvodu je třeba proroctví a jazyky s výkladem rozsuzovat Božím slovem.

Z proroků ať promluví dva neb tři a ostatní ať to posuzují. Dostane-li se zjevení jinému ve shromáždění, nechť ten první umlkne.

1. Korintským 14,29.30

„ Z proroků ar promluví...“ Tady se mluví o prorocích -ne o darech proroctví. Nepřijímej něco jen proto, že to řekl prorok. Je třeba to rozsuzovat podle Bible. Nesoudíme lidi Rozsuzujeme to, co řekli.

Teď si všimněte třicátého verše. „Dostane-li se zjevení jinému (prorokovi)...“ Proroci mají zjevení. Jiní mohou mít zjevení příležitostně, ale proroci právě v této věci slouží.

Duchové proroků jsou prorokům poddáni.

1. Korintským 14,32

Někteří říkají: „Bůh mě donutil, abych to řekl, nemohl jsem jednat jinak, než to říci.“ Duchové proroků jsou poddáni prorokům. To znamená, že to *nemusíš* říci. Vychází to z tvého ducha a je to tobě poddáno. Dar jazyků, výklad jazyků a proroctví působí pod pomazáním Ducha. A může se stát, že Bůh nám těmito způsoby dá slovo poznání, slovo moudrosti nebo zjevení, které potřebujeme. Ale iniciativa při vyslovení proroctví je na nás. My máme iniciativu při projevení

jazyků a výkladu. My to musíme vyslovit.

Často, když Duch svatý jedná, by mohl prorokovat kdokoli, ale to ještě neznamená, že by prorokovat měl. Když Duch jedná, každý, kdo slouží darem jazyků a výkladu, by mohl začít mluvit, ale neznamená to, že to má učinit. Jednej buď pod *pomazáním* Ducha, nebo klidně sed' a nech Boha, aby jednal skrze někoho jiného, kdo toto pomazání právě má. Před lety jsem měl v jednom sboru sedmítýdenní shromáždění. Každý večer ve stejnou dobu, ve stejném okamžiku shromáždění - při přípravě na sbírku - jedna žena povstala a začala mluvit v jazycích. Každý večer říkala v jazycích totéž. Za chvíli bych už po ní mohl opakovat, co říká. Jestliže nikdo jiný neměl výklad, vykládala ona sama. Bylo to, jako by někdo lil na shromáždění studenou vodu. Umrtovalo to službu.

Pastor mě požádal, abych v neděli ráno, kdy musel být někde jinde ve městě, vyučoval v posluchárně. Bylo to neobvyklé, ale podařilo se mi skončit před zvoněním zvonku. Jeden z diákonů řekl: „Bratře Hagine, mohu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě," řekl jsem. Myslel jsem, že se to bude týkat tématu, který jsem vyučoval.

Řekl: „Když se ve shromáždění veřejně projevuje dar jazyků s výkladem, nemělo by to být pro shromáždění požehnáním? Je to správné, když to ubíjí bohoslužby?“

Ta milá žena seděla přímo přede mnou.

Řekl jsem: „To je otázka mimo téma, nechci o tom teď mluvit.“

Ale několik dalších vedoucích sboru řeklo: „Bratře Hagine, měli bychom si tuto otázku zodpovědět.“

Řekl jsem: „Je-li to v Duchu, pozvedne to shromáždění, neubije ho.“

Ta žena byla dost inteligentní, aby pochopila, oč jde. Přišla za mnou a řekla: „Dělám to špatně, že ano.“

Řekl jsem: „Ano, děláte.“

Řekla: „Myslela jsem si to celou dobu. Měla jsem uvnitř takové svědectví, které to vědělo. Ale chtěla jsem, aby mě Bůh používal. Nechám toho.“

Řekl jsem: „Děkuji. Jste pro tento sbor opravdu požehnáním.“

Jiný by se mohl naštvat a říci: „Nechtějí Boha nechat jednat.“

Někdy lidé, jako tato žena, mluví bez pomazání Ducha. To nemůže zrušit skutečnost, že její jazyky byly reálné. Projevovaly se však nedokonale. Používala je nesprávně.

Napomínám lidi, aby byli v osobních proroctvích velmi opatrní. Příliš mnoho životů ztroskotalo a bylo zničeno proto, že lidé s těmito proroctvími nezacházeli

opatrně. Nevstupuj do manželství pouze proto, že někdo prorokoval, že bys měl. Už jsem zažil spoustu takových takzvaných proroctví. A ani jedno z nich nepřineslo užitek. Takzvaná proroctví již rozbila mnoho domovů.

Nevstupuj do služby proto, že ti to někdo prorokoval. Naslouchej tomu, co máš v srdci. Jestliže proroctví potvrzuje to, co již máš, pak je to v pořádku. Když se mi Ježíš zjevil ve vidění v roce 1959, řekl mi: „Jestliže proroctví potvrzuje to, co už máš, přijmi ho. Pokud ne, nepřijímej ho.“

Duch svatý řekl: „*Oddělte mi Barnabáše a Saula pro dílo, ke kterému jsem je povolal.*“ (Skutky 13,2) On je již povolal. Toto bylo pouze potvrzení jejich povolání.

Ve sboru, kde jsem byl naposledy pastorem, byl jeden duchovně velmi krásný mladý člověk. Moje manželka mi řekla: „Věřím, že je na něm Boží ruka. Bůh ho povolává do služby.“

Řekl jsem: „Také jsem o tom přesvědčen. Ale já nikoho povolávat nebudu. Nebudu nikomu říkat, že ho Bůh volá, i kdybych o tom věděl.“

Řeknu proč. Když člověk vstoupí do služby, není to vždy snadné. Pavel mladému služebníkovvi Timoteovi řekl: „Snášej protivenství jako dobrý voják.“ Když přijde protivenství, a ono přijde, ten, kdo sám není přesvědčen o svém povolání, by mohl říci: „Šel jsem do služby, protože mě do ní tatínek poslal. Nebo: „Někdo prorokoval, abych šel do služby. Já sám si nejsem jistý, jestli jsem povolán.“ Ale ten, kdo se rozhodl ve svém duchu, kdo ví, že ho Bůh povolal, obstojí, i kdyby procházel peklem a hlubokými vodami.

Proto jsem tomu mladíkovi nic neřekl. Potom, jednou v neděli večer, jsme se všichni modlili. Obcházel jsem shromážděné, vkládal na ně ruce a modlil se tak, jak mne Duch vedl. Zastavil jsem se vedle tohoto mladého muže, když klečel a intenzívně se modlil. Otevřel jsem ústa, abych se modlil, ale slyšel jsem vycházet tato slova: „Toto je potvrzení toho, co jsem ti řekl, když jsi se ve tři hodiny odpoledne modlil ve sklepě. Prosil jsi o potvrzení a teď ti ho dávám. Byl jsem to já, kdo k tobě mluvil.“

Po modlitební jsem se ho zeptal: „Modlil jsi se dnes odpoledne ve tři hodiny ve sklepě?“

(Chtěl jsem si to zkontrolovat. Když udělám chybu, chci to dát do pořádku. Když se spletu, jednoduše uznám, že jsem se spletl. Neboj se uznat, že ses spletl. Když jsem se začal učit řídit auto, několikrát jsem udělal chybu a najel jsem na obrubník. Ale nevzdal jsem řízení auta jen proto, že mi to nešlo hned ze začátku. Měli bychom mít tolik moudrosti i v duchovních věcech. Nevzdám se jen proto, že jsem se spletl. Budu pokračovat a budu se snažit, abych stejnou chybu neudělal znovu. Proto jsem si to kontroloval.)

Mladík řekl: „Ano, modlil jsem se. Víte, bratře Hagine, chvíli jsem cítil, že Bůh má pro můj život nějaké povolání. Neřekl jsem ani ne, ani ano. Proto jsem se

dole ve sklepe (byl pěkně upraven jako suterén) modlil, četl Bibli a očekával na Boha. Cítil jsem, že mi Pán říká: „Povolal jsem tě do služby a dnes večer na modlitebním shromáždění ti to potvrdím." Ale nevěděl jsem, jak to udělá.

Pamatuj si, pokud osobní proroctví nedosvědčuje a nepotvrzuje něco, co již máš, nepřijímej ho.

Dar proroctví je úžasný, dokud zůstává v mezích budování, napomínání a potěšování. Povzbuzujte používání tohoto daru. Ale často někdo, kdo prorokuje, vidí proroka vynášet proroctví do budoucnosti a začne si myslet: „Když prorokují, tak to mohu také dělat." A přejde z místa, které mu *náleží*, do jiné oblasti.

Na jednom semináři, který jsme pořádali v Tulse, ke mně dopředu přišla žena. Přijela se skupinou z nedalekého města. Řekla: „Bratře Hagine, to všechno je pro nás úplně nové. U nás máme jednou týdně modlitební skupinku. Chci se vás na něco zeptat. Někteří si myslí, že nemám pravdu, ale já si myslím, že to, co děláme, není správné. Vlastně ani nevím, jestli to mohu nazvat modlitební skupinkou - stále jen vkládají ruce jeden na druhého a prorokují. A nikdy jsem nedostala nic jiného než negativní proroctví. Celé odpoledne tráví tím, že jeden druhému prorokují.

Prorokovali mi, že moje maminka do šesti měsíců zemře.

Bylo to před osmnácti měsíci a ona stále žije. Prorokovali, že mne můj muž opustí. Není spasen, ale je to dobrý muž a já ho miluji. Stará se o vše, co potřebujeme. Nemáme *žádné* problémy. To jsou jen dva příklady z mnoha. Vždycky dostanu proroctví, že se mi něco zlého stane, ale nikdy se nic nestalo."

Řekl jsem: „A také se nestane, protože jste Boží dítě."

Řekla: „Tak se přece proroctví používat nemá."

Řekl jsem: „Ano, to je zneužití."

Potřebujeme tyto věci znát. Děti se dají velmi snadno svést. Můžeme se dostat na falešnou cestu. Proto Pavel církvi do Korintu o těchto věcech psal.

Vedení skrze vidění

„V Cesareji žil nějaký muž jménem Kornélius, důstojník pluku zvaného Italský. Byl to člověk zbožný, s celou svou rodinou věřil v jediného Boha, byl velmi štedrý vůči židovskému lidu a pravidelně se modlil k Bohu. Ten měl kolem třetí hodiny odpoledne vidění, v němž jasně spatřil Božího anděla, jak k němu vchází a volá...”

Skutky 10,1-3

Někdy Bůh vede prostřednictvím vidění.

Kornélius byl zbožný muž, ale nebyl znovuzrozený. Nevěděl nic o Ježíši Kristu. Byl židovský proselyta. Anděl, který se mu ve vidění zjevil, mu nemohl kázat evangelium. Bůh ke *kázání* evangelia nepovolal anděly, ale lidi. Anděl mu však řekl, kam má poslat pro někoho, kdo by mu kázal a pověděl o spasení.

Kornélius viděl anděla ve vidění. Andělé, když to Bůh dovolí, mají také schopnost zjevit se v takové formě, že je možné vidět je přirozenýma očima stejně, jako vidíš fyzickou osobu.

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Židům 13,2

Ale Písmo mluví o Kornéliově zkušenosti jako o vidění (Skutky 10,3). Bylo to tedy duchovní vidění. Viděl do duchovního světa. A v duchovním světě andělé jsou. Kdyby tam s Petrem byli ještě jiní lidé, nic by neviděli. Kdyby však na sebe anděl vzal viditelnou podobu, mohl by ho vidět kdokoli.

Existují tři druhy vidění: duchovní vidění, vytržení a otevřené vidění.

V duchovním vidění vidíš svýma duchovníma očima, ne přirozenýma očima.

Když Pavel ve Skutcích 9 spatřil Pána, bylo to duchovní vidění. Neviděl Ho svým přirozeným zrakem.

Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku.

Skutky 9,8

Když k němu Pán mluvil, měl oči zavřené. Proto to, co viděl, neviděl přirozenýma očima. A když oči otevřel, byl slepý.

Druhý typ vidění je když někdo upadne do vytržení.

Kornélius neupadl do vytržení, Petr však ano.

Druhého dne, právě když se blížili k městu, vyšel Petr za poledne na rovnou střechu domu, aby se modlil. Pak dostal hlad a chtěl se najíst. Zatímco mu připravovali jídlo, upadl do vytržení mysli: Vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi.

Skutky 10,9-11

Když člověk upadne do vytržení, jsou jeho fyzické smysly vyřazeny z činnosti. V tom okamžiku neví, kde je. Není v bezvědomí, ale neví, co se kolem něj děje. Vnímá více duchovní věci než hmotné.

Třetí typ vidění nazývám otevřené vidění. Vidění, ke kterému jsem se v této knize tolikrát vracel, které se stalo v El Pasu v roce 1959, bylo otevřeným viděním. Oči jsem měl doširoka otevřené. Mé fyzické smysly byly nedotčeny. Neupadl jsem do vytržení. Ježíš vešel do mého pokoje. Viděl jsem Ho přirozenýma očima.

Ze všech vidění, která jsem měl, byla pouze dvě otevřená vidění. Tři z nich se stala, když jsem upadl do vytržení mysli. Zbývající vidění byla duchovní vidění.

V období Skutků apoštolských existovaly rozdílné druhy vidění. Tyto rozdílné druhy vidění existují i dnes.

Ve viděních se někdy vyskytují věci se symbolickým významem. Tak tomu bylo v Petrově vidění. Viděl všechny druhy živočichů, čisté i nečisté. Musel o tom přemýšlet (Skutky 10,19). Když o tom přemýšlel, promluvil k němu Duch svatý a přikázal mu, aby šel se třemi muži do Kornéliova domu. Stále ještě přesně nevěděl, co vidění znamenalo. Ale když šel, začal na základě toho, co se dělo, chápat, že Bůh povolal ke spasení pohany stejně jako Židy.

Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pouť do Jeruzaléma a nyní se vracel na svém voze a četl proroka Izajáše. Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“

Skutky 8,26-29

Někteří věřící připouštějí, že Bůh mluvil k apoštolům, jako třeba k Petrovi, ale říkají, že taková Boží navštívení byla pouze pro apoštoly. Filip nebyl apoštol. Nejprve byl zvolen za diákona (Skutky 6,5). Nejvyšší úřad, který kdy zastával, byl úřad evangelisty (Skutky 21,8). Není to smutné, že se církev nechala okrást o požehnání a nadpřirozená zjevení, která by měla mít, jenom proto, že lidé zavřeli knihu a řekli: „To bylo pouze pro apoštoly. Smrtí apoštolů všechno

skončilo."

V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolal: „Ananiáši!" On odpověděl: „Zde jsem, Pane." Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl."

Skutky 9,10-12

Ananiáš nebyl diákon. Byl prostě učedník. Byl tím, čemu dnes říkáme laik. A přece si ho Bůh použil. Všichni bychom měli žít tak, aby nás Bůh mohl použít, jak On uzná za vhodné. Nemusíme očekávat na vidění, než něco uděláme. Bůh nám možná vidění dá, možná ne. Možná se nám zjeví anděl, možná ne.

Měl jsem to potěšení mluvit ve sboru jednoho velkého Božího muže; v té době mu bylo již přes 70 let. Někdy na přelomu století byl naplněn Duchem svatým a v roce 1912 šel pracovat jako misionář do Číny. Vyprávěl mi mnoho úžasných zážitků.

V jeho sboru měli každý pátek večer biblickou hodinu. (Věřím, že tento muž byl jedním z předních světových učitelů Písma - většinu z nich jsem slyšel.) Vyprávěl mi tento příběh. Řekl, že bude mluvit o určitých tématech podle toho, jak ho Bůh vede, ale dovolil také lidem ve shromáždění navrhnout jiná témata tak, že je napíší na kousek papírku. Při jedné příležitosti většina lidí ve shromáždění napsala: „Rádi bychom slyšeli nějaké vyučování o andělech. Nikdy jsme takové kázání neslyšeli."

Ten muž mnoho let vyučoval na jedné z nejlepších letničních biblických škol a myslel si, že by toto téma mohl zvládnout za dva týdny. Ale řekl: „Čím více jsem studoval, tím bylo toto téma obsáhlejší. Vyučoval jsem o tom šest týdnů a ještě jsem všechno nevyčerpal."

Byl vedoucím pracovníkem ve své denominaci, která zvěstovala plné evangelium. Nedlouho po tomto vyučování o andělech byl na shromáždění s ostatními vedoucími. Jedna záležitost k projednání se týkala zprávy, že jeden služebník jejich denominace tvrdil, že viděl anděla. Řekl, že mu anděl dal pokyny týkající se jeho služby. Chystali se vyloučit ho z denominace.

Ten muž řekl: „Jen jsem se tam posadil a naslouchal jsem. Vůbec jsem to nekomentoval. Nikdy jsem nemluvil, dokud jsem nebyl vyzván. Viděl jsem, že byli připraveni vyloučit ho."

Konečně jeden bratr povstal a řekl: „Myslím, že bychom si měli poslechnout, co o tom řekne bratr S... Je s námi od počátku hnutí. Je jedním z našich nejschopnějších učitelů Písma. Vyslechněme si jeho názor."

Řekl mi, že začal vyprávěním o studii o andělech, kterou nedávno dokončil a vyučoval ve svém sboru. Potom řekl: „Ani trochu mě nevyvádí z míry to, že

jeden z několika tisíc našich služebníků viděl anděla. Ale znepokojuje mne, proč není více takových, kteří tuto zkušenost měli."

„Potom za druhé," řekl jim: „Jestliže vyloučíme tohoto muže proto, že viděl anděla, který mu dal pokyny ohledně jeho služby, co dáme našim lidem místo toho? Máme něco lepšího? Něco nadpřirozenějšího? Něco více biblického? Jestli ne, myslím, že bychom si raději měli nechat to, co máme."

Kdosi rychle vyskočil a řekl: „Navrhuji jednání o této věci odložit a zapomenout na to." Jednomyslně odhlasovali, aby se s tím nic nedělalo.

V roce 1963 můj úřad zabíral pouze pracovnu mého malého domku v Garlandu v Texasu. Opravdu to úřad moc nepřipomínalo. Nějací lidé z jiného města mne vyhledali a řekli mi: „Když si svůj úřad přestěhujete do našeho města, my se vám o vše postaráme. Koupíme všechno potřebné vybavení, najmeme sekretářky a budeme jim platit mzdu. Vy nebudete muset platit nic. Chceme vytisknout některé z vašich materiálů."

Jiný muž, elektrotechnik, mi řekl: „Bratře Hagine, dovolíte-li mi to, nahraji na pásky a vydám všechna vaše kázání. Nebude vás to nic stát. Poskytnu veškerý materiál zdarma."

Ty nabídky vypadaly dobře. Myslel by sis, že jsou od Boha. Tenkrát jsme se modlili ve skupině, měli jsme shromáždění oddělené pro službu Pánu. Byla tam taková atmosféra, o jaké se mluví ve Skutcích 13,1 a 2 - atmosféra, ve které může Bůh jednat.

Seděl jsem na pódiu vedle židle a modlil jsem se. Náhle se Ježíš postavil přímo přede mnou. Měl jsem zavřené oči. Bylo to duchovní vidění. Neupadl jsem do vytržení. Přímo za Ježíšem, asi 60 cm po jeho pravici a asi 90 cm za ním, stál velký anděl. Již jsem anděly dříve viděl, ale tak velkého ještě ne. Určitě byl vysoký dva a půl metru, možná ještě víc.

Ježíš se mnou mluvil o některých věcech. (Všechno, co mi řekl, se naplnilo.) Občas, zatímco mluvil, jsem se podíval na toho anděla. Když jsem to udělal, anděl vždy otevřel ústa a začal něco říkat. Když jsem se podíval zpět na Ježíše, vždy zmlkl.

Když Ježíš skončil, zeptal jsem se Ho: „Kdo to tam je? Co reprezentuje?"

Ježíš řekl: „To je tvůj anděl."

Řekl jsem: „Můj anděl?"

„Ano," řekl Ježíš, „tvůj anděl. V Písmu čteš, jak jsem o malých dětech řekl, že jejich andělé vždycky hledí na Otcovu tvář. Nepřijdeš o svého anděla jen proto, že jsi vyrostl."

(Není to potěšující? Ten velký chlap je neustále se mnou. Chvála Pánu!)

Řekl jsem: „Co chce?"

Ježíš řekl: „Má pro tebe zprávu.“

Vtom jsem se tak zamyslel nad tím, co říká Bible, že jsem málem ztratil spojení s Duchem. Řekl jsem: „Teď se mnou mluvíš ty, proč mi to neřekneš sám? Proč musím naslouchat andělovi? A kromě toho, Boží slovo říká - ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží. Mám Ducha svatého. Proč by ke mně nemohl mluvit Duch svatý?“

Ježíš se mnou měl soucit a trpělivost. Řekl: „Už jsi někdy v mém Slovu četl, jak anděl řekl Filipovi, aby šel do Gázy? Nebyly to instrukce? Nebylo to vedení? A nezjevil se můj anděl Kornéliovi, a on dokonce ani nebyl znovuzrozen? Neřekl mu anděl, co má dělat? ...“

Řekl mi ještě několik dalších míst z Nového zákona.

Nakonec jsem řekl: „To stačí. Budu naslouchat.“ Podíval jsem se na velkého anděla a řekl jsem: „Co je to za zprávu?“

Začal asi takto: „Jsem poslán z přítomnosti nejvyššího Boha, abych ti řekl, abys nedovolil těmto mužům (jmenoval jejich jména), zařídít pro tebe úřad. Mají postranní motivy. Budou ovládat tvoji službu, protože do toho vloží všechny své peníze.“

Potom jmenoval muže - elektrotechnika a řekl: „Nedávej mu žádný ze svých pásků. Má postranní motivy. Dostanou-li se mu do rukou, bude je držet pod kontrolou... Jsem poslán z přítomnosti nejvyššího Boha, abych ti toto oznámil.“

„Dále jsem poslán z přítomnosti nejvyššího Boha, abych ti oznámil toto. Dostaneš peníze na to, aby sis zařídil vlastní úřad, měl vlastní knihy a vlastní pásky. Ty budeš hlavou, jediným pánem, protože tobě, a ne někomu jinému, budu říkat, co máš dělat. Za čtyři měsíce, až bude všechno zapláceno, budeš mít dost peněz na to, aby ses vydal tímto směrem. Neboť jsem poslal své anděly, aby způsobili to, že dostaneš peníze.“

Když se naplnil čas, měl jsem 4.000 dolarů, což bylo dost na to, abych začal dělat to, co mi Pán řekl. To byl počátek této služby.

Mohl bych vyprávět více, ale k ilustraci toho, že se tyto věci dějí, to stačí. Chci zdůraznit jedno: ačkoli nás Bůh vede skrze vidění a jiné nadpřirozené projevy, NEHLEDEJ vidění. Mohl by ses dostat mimo Boží slovo, kde by tě ďábel mohl oklamat. Často bychom rádi měli jasnější slovo vedení, ale ne vždy ho dostaneme. Nesnažte se nějak si ho vyrobit, pokud nepřichází. Bible nikde nemluví o tom, že ten, kdo dostal vidění, ho hledal. Vidění prostě přicházela, aniž by je lidé hledali.

Nemáš-li nic jiného než vnitřní svědectví, buď s tím spokojen a nech se jím vést. Ale vzdělávej a trénuj a rozvíjej svého lidského ducha, aby se pro tebe vnitřní svědectví stávalo stále reálnější.

A pokud Bůh uzná za vhodné dát ti nadpřirozené navštívení a zjevení, děkuj za

ně.

Věz, že Boží andělé jsou s tebou. Tvůj anděl je s tebou, ať už ho vidíš, nebo ne.

Naslouchej svému srdci

„Protože jsme ztratili mnoho dní a plavba byla nebezpečná, neboť již minul čas postu, Pavel je varoval: Mužové, vidím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou pro náklad a loď, nýbrž ohrozí i naše životy.“

Skutky 27,9.10

Pavel nepoužil slova: „Pán mi řekl.“ Prostě prohlásil: „Vidím.“ Pavel měl ve svém duchu vnitřní vjem, vnitřní tušení, vnitřní svědectví. To je nejdůležitější způsob, kterým Bůh povede i nás.

Pavlův vjem nebyl *mentální*. Neprožíval ani nějaké „chvění“. Nemám tyhle zkušenosti s chvěním rád. Je to v psychické oblasti. V Bibli to nenajdete. Pavel to nevnímal *tělesně*. Měl svědectví ve svém *duchu*.

Patří to nám všem. Duch svatý, který přebývá v našem duchu, s námi komunikuje skrze našeho ducha, ne prostřednictvím naší mysli. Proto tvůj duch ví věci, které tvůj intelekt neví. Nebyli jsme vyučováni tomu, jak naslouchat svému duchu, a někdy ani nejsme ochotni to dělat.

My, Duchem naplnění věřící, neustále míváme Boží vedení, děláme chyby a selháváme, protože jsme svého ducha, který nás má vést, „zamkli do vězení“. Na trůn dosedlo poznání a intelekt.

Kdokoli, kdo zavře svého ducha a nenaslouchá mu, stane se mrzákem a snadnou kořistí pro sobecké a intrikářské lidi, protože duch člověka je světlo od Hospodina.

Jedna duchovně velmi krásná žena (vedoucí sboru) - já a moje manželka jsme pro ni připravili shromáždění - mi vyprávěla tuto příhodu.

Do města měl přijet evangelista. Zaangažoval všechny církve, které mohl, do spolupráce na velkém evangelizačním shromáždění. Najal si velkou městskou halu. Je to smutné, ale ne každý, kdo slouží Pánu, je čestný. Protože tento muž neposkytoval záruky na splacení úvěru, majitelé haly požadovali zaplacení předem. Zařídil si to prostřednictvím této ženy. Důvěřivě mu slíbila, že její sbor převezme zodpovědnost za nájem v ceně 3.000 dolarů a reklamu v novinách. Každý večer zaplnily halu dva až tři tisíce lidí. Evangelista vybral mnoho peněz, ale z města odejel, aniž by zaplatil jediný účet. Sbor, ve kterém byla tato žena

pastorem, musel zaplatit náklady na evangelizace ve výši 5.000 dolarů ze svého fondu na údržbu sboru. Vyprávěla mi o tom: „Bratře Hagine, kdybych naslouchala svému srdci, určitě bych to neudělala.“ Řekl jsem jí: „Slyšel jsem, že jste své peníze dostala zpět.“

Řekla: „Ano, dostala. Zjistila jsem, na kterém místě v jiném státě má shromáždění. Koupila jsem si letenku a letěla jsem tam. Shromáždění už začalo. Čekala jsem. V okamžiku, kdy mu měli předat vedení shromáždění, jsem napochodovala uličkou dolů směrem k pódiu. Uvaděč se mne snažil zastavit, ale řekla jsem mu: ‚Ne, jsem služebník evangelia. Musím se na toho lotra podívat.‘ Vešla jsem na pódium a kecla si vedle něho.“

Řekla jsem: ‚Přišla jsem si pro svých 5.000 dolarů. Dnes večer si vezmu sbírku. Mám s sebou příruční kufřík. Do něj to všechno dáme. A budu tady každý večer, dokud nedostanu všechno zpátky.‘

Řekl: ‚No, my teď...‘

Řekla jsem: ‚Ne, až vám předají slovo, půjdu k mikrofonu a řeknu jim, co se stalo. A nejen to, půjdu za vámi od shromáždění ke shromáždění. Na každém shromáždění přijdu na pódium a oznámím, co jste udělal!‘“

Není třeba dodávat, že za dva večery měla své peníze zpátky a vracela se domů. Obdivuji její kuráž.

Ale toto chci zdůraznit. Řekla mi: „Bratře Hagine, kdybych jen naslouchala svému srdci. Nemyslím hlas. Nemyslím ani malý tichý hlas. Mám na mysli vnitřní svědectví. Měla jsem ve svém duchu zábranu. Kdybych tomu naslouchala, nedávala bych záruku na jeho dluhy.“

Kdybychom my jako jednotlivci naslouchali svým srdcím - vnitřnímu svědectví nebo vnitřnímu hlasu -, neudělali bychom některé věci, které jsme udělali.

Přišel jsem o peníze, protože jsem neposlouchal. Ve svém nitru jsem věděl, že bych to neměl dělat. Proč jsem to udělal? Nuže, proč ty jsi to udělal?

Ale nevzdávej se jen proto, že jsi udělal chybu. V přirozené oblasti se také nevzdáváš kvůli několika omylům. Nežůstaneš přece ležet na zemi, když o půlnoci zazvoní telefon a ty klopýtneš o stůl, když jdeš zvednout sluchátko. Vstaneš ze země a sluchátko zvedneš. Nevzdáš se jen proto, že si - tělesně - natlučeš holeň nebo narazíš palec. A nevzdávej se, ani když si natlučeš holeň a narazíš palec duchovně.

Již jsem řekl, že člověk, který uvězní svého ducha a nenaslouchá mu, se stane mrzákem. Kdokoli však naslouchá svému duchu, to je ten muž či žena, chlapec či dívka, který vystoupí na vrchol!

Kdyby křesťané při většině rozhodnutí přezkoumali svoje nitro, věděli by, co mají dělat.

Nemusíš hledat vedení tam, kde ti Bible již říká, co máš dělat. V takovém

případě jdi a jednej. Bible ti říká, jak jednat za jakýchkoli životních okolností. Říká manželům, jak jednat s manželkami. Říká manželkám, jak jednat s manžely. Říká rodičům, jak jednat se svými dětmi. Říká dětem, jak se chovat ke svým rodičům. Bible říká nám všem, abychom žili v lásce - v Boží lásce. A tato Boží láska, která nehledá svých věcí, je také záležitostí srdce.

Jak trénovat lidského ducha

„Lidský duch je světlo od Hospodina.

Příslaví 20,27

Pán nás osvětluje a vede skrze našeho ducha. Je-li tomu tak, pptom_se potřebujeme stát na svého ducha citlivějšími - více si ho uvědomovat. Potřebujeme si být vědomi skutečnosti, že jsme duchovní bytosti, a ne pouze duševní nebo tělesné bytosti. Potřebujeme trénovat svého ducha, aby se stal bezpečným vůdcem.

Jeden z důvodů, proč zůstávala církev v pozadí, je to, že jsme citlivější a vnímavější na fyzické (tělesné) a mentální (duševní) věci. Rozvíjeli jsme tělo a duši, ale náš duch zůstal téměř nedotčen.

Mám na kazetě vyučování, které již v této oblasti pomohlo mnoha křesťanům. Jeden mladý muž, kterého celkem dobře znám, vydával svědectví o tom, jak jsem mu na jednom svém nedávném shromáždění pomohl.

Před několika lety, když mu bylo 31 nebo 32 let, začal podnikat. Když opustil zaměstnání se stálým platem, měl celkem 5.500 dolarů. To měl na živobytí - v té době byl svobodný - i na podnikání. Jeho úspory se časem ztenčily až na 50 dolarů.

Vydával toto svědectví: „Poslouchal jsem pásky bratra Hagina. Měl jsem tři o víře a vyznání a jeden, který se jmenoval *Jak trénovat lidského ducha*. Poslouchal jsem ten pásek každý večer, než jsem šel spát. Ráno jsem zapnul magnetofon a poslouchal jsem při holení. Poslouchal jsem to znovu a znovu, snad stokrát, dokud můj duch toto poselství nevstřebal. Nyní je můj celkový majetek vyšší než třicet milionů dolarů. Dosáhl jsem toho tak, že jsem naslouchal svému duchu a jednal ve víře.“

Tomuto mladému muži je teď asi 38 let. Není kazatel, ale podnikatel. Vyprávěl mi, jak k němu jeho duch mluvil a řekl mu, aby investoval do koupě pozemků.

V této kapitole podám jádro vyučování nahraného na již zmíněném pásku: Jak trénovat lidského ducha.

Tvůj duch může být vzděláván stejně jako tvoje mysl. Tvůj duch může být

posilován a trénován stejně jako tvoje tělo. Vysvětlím čtyři zásady, na jejichž základě můžeš trénovat a rozvíjet svého lidského ducha.

- 1. Rozjímej nad Božím slovem.**
- 2. Jednej podle Božího slova.**
- 3. Dej Božímu slovu první místo.**
- 4. Okamžitě poslechni hlas svého ducha.**

1. ROZJÍMEJ NAD BOŽÍM SLOVEM. Nejhlouběji duchovní muži a ženy, které znám, jsou ti, kteří věnují čas rozjímání nad Božím slovem. Bez rozjímání svého ducha rozvíjet nedokážeš. Bůh tuto skutečnost Jozuovi oznámil těsně po Mojžíšově smrti, na samém počátku jeho služby.

Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst, ale rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar (prosperita), potom budeš jednat prozíravě (budeš mít úspěch).

Jozue 1,8

Kdyby Bůh nechtěl, aby Jozue prosperoval, proč by mu říkal, jak prosperity dosáhnout? Kdyby nechtěl, aby byl úspěšný, proč by mu říkal, jak mít úspěch? Bůh chtěl, aby byl Jozue úspěšný, a chce, abys byl úspěšný i ty.

Kdybychom chtěli tuto pravdu parafrázovat jazykem Nového zákona, řekli bychom: „Boží slovo - obzvláště Nový zákon - ať se nevzdálí od tvých úst. Ale rozjímej nad ním dnem i nocí, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.“

Chceš-li v životě něčeho dosáhnout, chceš-li v životě něčím být, *udělej si čas na rozjímání*. Věnuj čas rozjímání nad Božím slovem. Začni alespoň s deseti až patnácti minutami denně a postupně tento čas prodlužuj.

V roce 1949 jsem odešel ze sboru, kde jsem naposledy sloužil jako pastor, a od té doby se věnuji službě v poli. V té době jsem se postil mnohem více a modlil jinak než nyní. (Žít s Bohem se učíme za pochodu.) Když máte denně dvě shromáždění - to jsem měl vždy - a někdy tři, hodně vás to tělesně i duchovně vyčerpá. Každé ráno jsem vyučoval, celé odpoledne jsem se hlasitě modlil a každý večer jsem kázal. Jedl jsem jen jedno jídlo denně mezi shromážděními, a protože jsem ze sebe vydával tolik energie, postupně jsem slábl. K tomu jsem se ještě dva dny v týdnu - úterý a čtvrtek - postil. Po dobu dvaceti čtyř hodin jsem nejedl a nepil.

Jednou mi Pán řekl: „Byl bych raději, kdybys žil život půstu, místo aby ses v určité dny a v určitá období postil.“

Řekl jsem: „Co tím myslíš? Nikdy jsem nikoho o něčem takovém neslyšel

mluvit."

Odpověděl: „Místo aby ses určité dny postil a potom znovu jedl všechno, na co máš chuť, žij prostě postní život. Mě půst stejně nezmění. Jsem stejný před tím, než se postíš, během, půstu i poté, co půst ukončíš. Ani Slovo se postem nezmění. Půst pomáhá tobě, abys ovládal svoje tělo. Tak si prostě už nedopřávej všechno, na co máš chuť. Ovládej své chutě neustále."

Potom řekl: „Nechci, abys trávil celé odpoledne modlitbou a vyčerpával se tím před večerním shromážděním. Lehni si na postel a rozjímej."

Začal jsem se po odpoledních věnovat rozjímání a dostal jsem se s rozjímáním dále, než jsem se kdy dostal s modlitbou a půstem. Duchovně jsem rostl.

To je to, o čem Bůh v Jozuovi 1,8 mluví. „...*Polom tě bude na tvé cestě provázet zdar. Potom budeš jednat prozíravě (mít úspěch).*"

Chtěl jsem být úspěšný ve službě a chtěl jsem, aby mě ve službě provázela zdar. Tato pravda funguje, ať jsi ve službě Pánu nebo pěstuješ dobytek, ať prodáváš auta nebo děláš cokoli jiného.

Kniha tohoto zákona at' neodchází od tvých úst. Hovoř o tom. *Rozjímej nad ním...* Přemýšlej o tom.

Hebrejské slovo přeložené *rozjímej* v sobě též obsahuje význam „*nezřetelně mluvit, mumlat*". *Mumlej* si to. Promlouvej to sám k sobě.

Pán mne vedl, ještě dříve, než jsem slyšel jakékoli vyučování o rozjímání, k tomu, abych ležel v posteli já potichu vyslovoval jeho Slovo. Prostě jsem to říkal sám sobě. A potom jsem míval některá z nejúžasnějších shromáždění. Duchovně jsem se rozvíjel a zároveň jsem uchovával svou fyzickou sílu.

Mám rád jiný překlad Jozue 1,8, který překládá poslední větu takto: „... *Budeš schopn jednat moudře ve všech záležitostech života.*" Kdybys nevěděl, jak v záležitostech života jednat moudře, nemohl bys mít úspěch.

Co způsobí, že budeš jednat moudře ve všech životních záležitostech?

Způsobí to to, že budeš rozjímat nad Božím slovem a chodit ve světle tohoto Slova.

2. JEDNEJ PODLE SLOVA.- Jednat podle Slova znamená být činitelem Slova.

Buďtež pak činitelé Slova, a ne posluchači toliko ...

Jakub 1,22 K

Je mnoho těch, kteří o Slovu mluví a dokonce mnoho těch, kteří se ze Slova radují. Ale není mnoho těch, kteří podle Slova jednají.

Staň se činitelem Slova tím, že budeš za všech okolností dělat to, co ti Slovo říká, abys dělal.

Někteří křesťané si mysleli, že být činitelem Slova znamená dodržovat desatero. Jakub 1,22 ale mluví o něčem jiném. Konec konců my, kteří žijeme pod Novou smlouvou, máme jen jediné přikázání - přikázání lásky. Ježíš řekl: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.*” (Jan 13,34)

Činitel Slova to bude dělat. Když někoho miluješ, určitě mu nic neukradneš. Nebudeš ho pomlouvat. Nový zákon říká, že láska je naplněním zákona. Budeš-li žít v lásce, neporušíš žádný zákon, který byl dán k tomu, aby držel hřích na uzdě.

Být činitelem Slova znamená, že máme především dělat to, co je napsáno v epištolách. To jsou dopisy napsané nám, Církvi. Jako příklad jednání podle Slova se podíváme na pokyny dané nám v jedné z epištol.

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě, děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.

Filipským 4,6

Dělej to! Nedělá nám potíže jednat podle té části verše, která říká, abychom se modlili. Ale jestliže jednáš podle této části verše, a ne také podle té první, potom nejednáš podle Slova - nejsi činitel Slova.

Rozšířený překlad (Amplified Bible) verše Filipským 4,6 začíná takto: „*V ničem nebud'te podráždění (netrpěliví) a nemějte úzkost...*” Nejprve je nám řečeno, abychom nebyli podráždění (netrpěliví). Není ti nic platné, když Bohu předkládáš své žádosti a jsi při tom podrážděný (netrpělivý) a plný úzkosti. Taková modlitba neúčinkuje. Pře-úzkostlivá modlitba, plná podrážděnosti a netrpělivosti, neúčinkuje.

Cítil jsem velikou lítost nad jedním Božím služebníkem, se kterým jsem se před lety setkal. Ale někdy cítit s člověkem je málo, nedá mu to potřebnou odpověď na jeho trápení. Ten muž procházel zkouškami a bouřemi. Byl tak nervově podrážděný, že jídlo, které snědl, hned vyzvrátil. Nemohl spát. Byl nervově vyřízený kvůli jedné události.

Přišel ke mně pro pomoc. Vysvětloval jsem mu, co o tom říká Boží slovo a jak se za to má modlit. Když jsem ho povzbuzoval, aby tento verš Písma přijal a *jednal podle něho*, vzepřel se a řekl: „Jenomže každý nemá takovou víru, jako vy.”

Řekl jsem mu, že tady nejde o to, aby měl spoustu víry, ale o to, aby se pokusil jednat podle Slova. Řekl jsem mu, že bude-li jednat podle Slova, jeho víra vzroste. A také jsem mu pověděl o tom, jak tento konkrétní verš naplňuji já.

Když jsem sám, čtu tento verš nahlas a říkám Pánu, že jeho Slovo je pravda a že jeho Slovu věřím. Řekl jsem tomuto Božímu služebníkov, že bude v pokušení říkat, že nemůže jinak než dělat si starosti a být nervózní (netrpělivý). Ale že

Bůh nám neříká, abychom dělali něco, co dělat nemůžeme. Jestliže Bůh řekl, abychom nebyli nervózní a netrpěliví, potom takoví nemusíme být. Bůh je spravedlivým Bohem a nebude po nás chtít, abychom dělali něco, co dělat nemůžeme.

Když jsem se poprvé rozhodl jednat podle tohoto verše, bylo snadné věřit, že mohu své žádosti předkládat Bohu, ale nebylo snadné věřit, že nemusím být *nervózní a netrpělivý*. Protože však Boží slovo říká, že nemusíme být podráždění a netrpěliví, proto já říkám: „Odmítám být v jakékoli věci podrážděný (netrpělivý) a mít o jakoukoli věc úzkost.“

Říkám Pánu, že Mu předkládám své žádosti a potom Mu děkuji za odpověď. To utiňuje mého ducha a uklidňuje utrápeného ducha, jehož mi ďábel usiluje naočkovat.

Potom vstanu a dám se do práce. Ani se však nenaději a ďábel se mě snaží dostat znovu. Tak prostě ten verš znovu přečtu a neustále znovu ho vyhlašuji.

Tento Boží služebník začal jednat podle verše ve Filipským 4,6. Později mi řekl, že se ten problém vyřešil a že ani nenarostl tolik, kolik očekával. Měla na něho být v určité věci podána žaloba, ale Bůh mu z toho pomohl ven.

Je možné být z něčeho tak vydrážděný, že už člověk nemůže ani jíst, ani spát. Ale v tu chvíli jedne podle Slova a výsledky se dostaví.

Filipským 4,7 je výsledek jednání podle slova ve Filipským 4,6.

A Boží pokoj, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Filipským 4,7

Mnozí lidé chtějí to, o čem mluví sedmý verš, ale nechtějí jednat podle toho, o čem šestý verš říká, že musíme dělat, abychom to obdrželi. Rozšířený překlad sedmého verše zní: „*A Boží pokoj ... který převyšuje veškeré porozumění, rozestaví stráž a vojensky obsadí vaše srdce a mysl v Kristu Ježíši.* Boží pokoj bude držet stráž nad tvým srdcem a tvou myslí.

Je ale možné, abys sklídl takové výsledky a měl tento pokoj, aniž bys byl činitelem Slova? Ne, to v žádném případě možné není.

Šestý verš nám říká, abychom nebyli podráždění (netrpěliví). Lidé, kteří jsou podráždění (netrpěliví) a ustaraní, neustále přemýšlejí o negativních věcech. Osmý verš nám říká, o čem máme přemýšlet:

Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.

Filipským 4,8

JEDNEJ podle osmého verše. *Naplňuj* tento verš. Přemýšlej o správných

věcech. Mnozí lidé přemýšlejí o špatných věcech. To, o čem přemýšlejí, poznáš podle toho, o čem mluví. Bible říká: „Z hojnosti srdce ústa mluví.“ Oni se neustále strachují a jsou podráždění a přemýšlejí o špatných věcech a také neustále vyslovují slova nevěry. Nemůžeš být činitelem Slova a přitom Vyslovovat slova nevěry. Čím více o něčem mluvíš, tím větší se to stává. Jestli něco neobsahuje všechny tyto vlastnosti - pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, hodné lásky, má dobrou pověst - nepřemýšlej o tom, ani o tom nemluv!

Rozšířený překlad 1. Korintským 13,7 zní: „*Láska...je vždy připravena věřit tomu nejlepšímu o člověku.*“ Po léta jsem zjišťoval, že mnoho příběhů, které jsem slyšel o jiných lidech, nesplňovalo ani první podmínku. Nebyly pravdivé Proto nevyprávěj příběhy, které jsi slyšel. Ani o nich nepřemýšlej. Některé příběhy, které od někoho uslyšíš, mohou dokonce být pravdivé, ale možná nebudou čisté, hodné lásky a všichni si tohoto - dobré pověsti. Proto o nich nemáme přemýšlet.

Když o takových věcech přemýšlíme, dáváme tím místo ďáblu. Jeho největší zbraní je moc představitosti. Neustále se pokouší vstoupit do tvých myšlenek. Proto nám je v Božím slovu řečeno: „... o těch věcech přemýšlejte.“

Bůh Duch svatý mluví k Církvi obzvláště v epištolách. Rozjímej proto nad těmito dopisy a nad tím, co On ti chce říci a buď činitelem Slova. To způsobí, že duchovně porosteš.

3. DEJ PRVNÍ MÍSTO BOŽÍMU SLOVU. Náš duch je trénován, budován a vzděláván tehdy, když dáme první místo ve svých životech Božímu slovu.

Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho. Ať nesejdou ti z očí, střež je v hloubi srdce. Dají život těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu.

Příslaví 4,20-22

Bůh v těchto verších říká: „*Věnuj pozornost mým slovům* (dbej na ně, dej jim první místo); *K mým výrokům nakloň ucho* (naslouchej tomu, co ti chci říci); *At nesejdou ti z očí* (Neustále se dívej na Boží slovo); *Střež je* (má slova) *v hloubi srdce.*“

Pro člověka, který to činí, je to vkladem, ze kterého získá bohaté dividendy. Proč nám Bůh říká, abychom dali jeho Slovu první místo a naslouchali tomu, co nám chce říci, abychom neustále hleděli na jeho Slovo a střežili jeho Slovo ve svém srdci? Je to proto, že „... *dají* (jeho Slova) *ŽIVOT* těm, *kteří je nalézají, a ZDRAVÍ* celému jejich tělu.“

V poznámkách k překladu Bible King James je napsáno, že hebrejské slovo přeložené zde *zdraví*, znamená *lék, medicína, lékařství*. Jeho Slova jsou „lékařstvím celému jejich tělu.“ V Božím slově je uzdravení.

Během své dvanáctileté pastýřské služby jsem měl ve sborech křesťany, kteří, když onemocněli, šli nejprve do nemocnice a teprve potom požádali o modlitby. Určitě tím nechci říci, že není správné mít lékaře. Mám důvěru k lékařům a nemocnicím. Díky Bohu za ně. Ale chci říci: Proč nedat Božímu slovu první místo? Někdy se křesťané obracejí k Božímu slovu až jako k poslední instanci.

Jeden baptistický kazatel mi vyprávěl o problémech, které měl s mandlemi. Jeho lékař trval na tom, že je třeba je odstranit, a dohodli již datum jeho hospitalizace. V té době tento Boží služebník ještě nevěřil v Boží uzdravování.

V jeho rodině se každé ráno, než šly děti do školy, modlili a četli Bibli. Ráno, v den, kdy měl být přijat do nemocnice, četli v Písmu pasáž, vyprávějící o tom, jak král Ása onemocněl, a místo aby hledal Boha, vyhledal lékaře a zemřel (2Pa 16,12).

Ten kazatel mi řekl, že se ho to dotklo. Uvědomil si, že se za uzdravení svých mandlí vůbec nemodlil. Pověděl to své manželce a dětem a poprosil je, aby se za to společně modlili.

Když se modlili, Pán mu řekl, aby si mandle odstranit nedával. K jeho údivu mu Bůh mandle uzdravil a pak už s nimi neměl žádné problémy.

Můžeme se z toho něco naučit. Bible neříká, že král Ása zemřel proto, že dal první místo lékařům. Říká však, že měl dát první místo Pánu. Měli bychom se cvičit v tom, jak dávat Pánu první místo.

Měli bychom se cvičit v tom, abychom si v každé situaci položili otázku: „Co k tomu říká Boží slovo?“ V čemkoli, co se může vyskytnout v našem životě, bychom si měli položit otázku, co k tomu říká Bůh, a potom dát tomuto Slovu první místo.

Někdy se rodina a tví přátelé budou snažit přimět tě k rychlým, uspěchaným rozhodnutím, ty ale potřebuješ přemýšlet o tom, co říká Boží slovo. Dej Božímu slovu první místo v každé oblasti svého života.

4. OKAMŽITÉ POSLECHNI HLAS SVÉHO DUCHA. Lidský duch má hlas - nazýváme ho *svědomí*. Někdy mu říkáme *intuice*, *vnitřní hlas* nebo *vedení*. Svět tento hlas nazývá *tušení*, *předtucha*. Ale ve skutečnosti je to tvůj duch, který k tobě mluví. Každý lidský duch, ať spasený nebo nespasený, má hlas. Lidský duch, jak jsme viděli v předcházejících kapitolách, je duchovní člověk, duch - člověk, vnitřní skrytý člověk. Je skrytý tělesným smyslem. Nemůžeš ho vidět tělesnými očima, ani se ho nemůžeš dotknout tělesnými rukama. Je to člověk, který se stal novým stvořením v Kristu (2K 5,17). Když se člověk narodí znovu, dostává nového ducha.

Bůh skrze Ezechiele a Jeremiáše prorokoval, že přijde doba, kdy odejme lidem jejich kamenná srdce a dá jim srdce nová. Řekl, že do nás vloží svého Ducha.

Pod Novou smlouvou se nám toto nové narození stalo dostupným.

Nové narození je znovuzrození lidského ducha. Jak nám říká 2. Korintským 5,17: Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Vše, co bylo v jeho duchu staré - stará přirozenost, je odňato, a všechno je nové.

Dovolíš-li tomuto znovuzrozenému duchu rozjímat nad Božím slovem, stane se to pro něho zdrojem informací. Tvůj duch zesílí a vnitřní hlas tvého svědomí zbudovaného v Duchu se stane bezpečným vůdcem.

Všiml sis, že rozjímání nad Slovem, jednání podle Slova, to, že dáváš Slovu první místo, že to všechno předchází tomu, že svého ducha posloucháš? Jestliže svému duchu dovolíš rozjímat nad Božím slovem, jednat podle Slova, dávat Slovu první místo, tehdy se tvůj duch stane autoritativním vůdcem.

„Lidský duch je světlo od Hospodina...” Ve tvém znovuzrozeném duchu je Boží život a Boží přirozenost. Ve tvém duchu přebývá Duch svatý. „. . . *Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.*“: (1 Janova 4,4) Duch svatý přebývá ve tvém duchu. Bůh s tebou musí komunikovat skrze tvého ducha, protože právě v něm přebývá. Tvůj duch získává informace od Něho.

Nauč se poslouchat hlas svého ducha.

Nejsi-li zvyklý to dělat, nepůjde to samozřejmě rychle. Jak jsme již řekli, můžeš svého ducha budovat a posilovat stejně jako svoje tělo. Můžeš vzdělávat svého ducha stejně jako svoji mysl. Ale stejně jako ve škole - nenastoupil jsi jeden týden do prvního ročníku a příští týden už dělal závěrečné zkoušky ve dvanáctém ročníku - nezbuduješ a nevyškolíš svého ducha přes noc.

Budeš-li se však držet výše zmíněných čtyř bodů a jednat podle nich, zanedlouho budeš schopen rozeznat vůli Boha Otce dokonce i v malých detailech. Budeš přijímat vedení a vždy okamžitě dostaneš *ano* nebo *ne*. Ve svém duchu budeš vědět, co máš dělat.

Modlit se v duchu?

„Nebo modlím-liť se jazykem, duch můj se modlí, ale mysl má bez užitku jest. Což tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i myslí plesati budu duchem, a plesati budu i myslí.“

1. Korintským 14,14-15 K

Jedním z nejdůležitějších duchovních cvičení, která existují, je každodenní modlitba v jazyku. Tvůj duch je přítom v přímém spojení s Otcem duchů.

Nebo ten, kdož mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu, nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství.

1. Korintským 14,2 K

Když se modlíš v jazyku, modlí se tvůj duch. Duch svatý ti dává, co máš říkat, ale je to tvůj duch, který se modlí. Pavel řekl: *„Nebo modlím-liť se jazykem, duch můj se modlí...“*

Vždy jsem usiloval o to, abych se každý den modli! v jazycích. Můj duch tak zůstává ve spojení s Otcem duchů. Pomáhá mi to být na svého ducha vnímavější.

Když se modlíš v jazycích, tvoje mysl ztichne, protože se nedomlíváš s vědomou myslí. A jakmile tvoje mysl ztichne, budeš na svého vlastního ducha a na duchovní věci vnímavější.

Přestaň žít ve smyslové oblasti. Přestaň žít v oblasti těla. Přestaň žít v oblasti lidského rozumu.

Přejdi do oblasti víry a do oblasti ducha. Víra patří do oblasti ducha *a tam se také dějí ty největší věci!*